

สีหนุวิลล์ โปรโตคอล ซีซั่น 1

The Sihanoukville Protocol Season 1

คำโปรย

สำหรับวิลเลียม วิลเลียมส์ ชีวิตคือตัวเลข
ที่คาดเดาได้และการลงทุนที่ปลอดภัยในหุบเขา
กระจกสูงตระหง่านของฮ่องกง ชีวิตที่เป็นระเบียบ
เรียบร้อยนั้นพังทลายลงเมื่อกล่องกระดาษแข็งที่
บุบสลายถูกส่งมาจากกัมพูชา ภายในคือ
ซากศพอันน่าสมเพชของอเล็ก พี่ชายของเขา
นักข่าวสืบสวนสอบสวนที่หายตัวไป ซึ่งขณะนี้
ถูกประกาศว่า "เสียชีวิตแล้ว" บันทึกรายการเป็น
ทางการเป็นผลงานชิ้นเอกแห่งความซัดเซ แต่

ของใช้ส่วนตัวกลับกลายเป็นการเรียกร้องให้ลุก
ขึ้นสู้อย่างโหดร้าย: เสือสเวตเตอร์ที่ถูกแมลงกัด
กินและกล่องดิจิทัลดิบที่บรรจุความลับสุดท้าย
ที่อเล็กบันทึกไว้

ด้วยความโศกเศร้าที่ก่อตัวขึ้นอย่าง
รวดเร็วและกลายเป็นอาวุธ วิลเลียมจึงทำสิ่งที่ไม่
คาดคิด เขาละทิ้งชีวิต ปลอมแปลงหลักฐาน และ
ก้าวเข้าสู่บทบาทที่พิชิตทิ้งไว้ว่างจุดหมาย
ปลายทางของเขาคือชายฝั่งสีหนุวิลล์ เมืองที่มั่ง
คั่งและเต็มไปด้วยคาสีโนที่ชุ่มไปด้วยบาปซึ่งเป็น
เมืองที่เจริญรุ่งเรืองของกัมพูชาที่ซึ่งความมั่งคั่ง
เกิดขึ้นและชีวิตราคาถูก ตามล่าวิญญาณดิจิทัลดิบ
ของอเล็ก วิลเลียมก็รู้ในไม่ช้าว่าพิชิตของเขา
กำลังตามล่าเรื่องราวที่อันตรายยิ่งกว่าที่เขา
จินตนาการไว้ นั่นคือเครือข่ายการค้ามนุษย์และ
การหลอกลวงทางไซเบอร์ที่แผ่ขยายออกไป ซึ่ง

ได้รับการคุ้มครองจากกองทัพส่วนตัวและได้รับ
ทุนสนับสนุนจากกลุ่มอาชญากรลึกลับที่มีความ
เชื่อมโยงกับผู้มีอำนาจสูงสุด

ขณะเดียวกัน ณ กรุงปักกิ่ง นักสืบหลิน
เว่ย ได้รับมอบหมายภารกิจลับในการสืบสวน
ปฏิบัติการฟอกเงินครั้งใหญ่ที่กำลังสูบฉีดเศรษฐกิจ
-กิจ จีนและหลั่งไหลเงินหลายพันล้านผ่าน
บริษัทบังหน้าของกัมพูชา อย่างเป็นทางการ เธอ
ไม่มีอำนาจศาล แต่อย่างไม่เป็นทางการ เธอถูก
ปฏิบัติ เมื่อเส้นทางของเธอตัดผ่านความตาย
อย่างลึกลับของนักข่าวชาวฮ่องกง เธอมองเห็น
เงื่อนงำบางอย่าง ซึ่งอาจนำพาเธอไม่เพียงแต่
ไปสู่องค์กรทุจริตที่เธอตามล่า แต่ยังรวมถึงแผน
การสมคบคิดที่แผ่ขยายไปทั่วเอเชียตะวันออก
เฉียงใต้ หิ้งร่องรอยของผู้สูญหายไว้เบื้องหลัง
เมื่อต้องมาพบกันในโลกใต้ดินอัน

โหดร้ายของสีหนุวิลล์ วิลเลียม นักสืบหน้าใหม่ผู้
อาฆาตแค้น และหลิน เว่ นักสืบผู้มุ่งมั่น ได้
รวมตัวกันเป็นพันธมิตรอันเปราะบางซึ่งสร้างขึ้น
บนความไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกัน พวกเขาเป็น
เพียงสองคนที่สามารถเชื่อมโยงจุดเชื่อมโยง
ระหว่างการฆาตกรรมนักข่าว องค์การอาชญา
กรรมที่แผ่ขยายไปทั่วทั้งทวีป และการปกปิดของ
รัฐบาลที่ใหญ่หลวงจนอาจก่อให้เกิดความ
ขัดแย้งในภูมิภาค เพื่อความอยู่รอดและเปิดเผย
ความจริง พวกเขาต้องเปิดเผยพิธีสารสีหนุวิลล์
อันร้ายแรงเสียก่อน ก่อนที่พิธีสารนี้จะกลายเป็น
ส่วนสำคัญการต่อไป

สารบัญ

หน้า 10 ตอนที่ 1: มรดกแห่งการแก้แค้น

หน้า 31 ตอนที่ 2: ถ้ามังกร

หน้า 49 ตอนที่ 3: นักสืบหยก

หน้า 63 ตอนที่ 4: การบรรจบกันของ
ผลประโยชน์

หน้า 77 ตอนที่ 5: พันธมิตรที่ไม่สบายใจ

หน้า 90 ตอนที่ 6: กลเม็ดของผู้ให้ข้อมูล

หน้า 104 ตอนที่ 7: เหตุการณ์ชายแดน

หน้า 119 ตอนที่ 8: การออกอากาศ

หน้า 132 ตอนที่ 9: การชำระบัญชี

หน้า 143 ตอนที่ 10: ฝืนเครื่องจักร

หน้า 157 ตอนที่ 11: พันมังก

หน้า 174 ตอนที่ 12: คำเตือน

หน้า 192 ตอนที่ 13: ราคาของความจริง

หน้า 209 ตอนที่ 14: บัญชีของนักบัญชี

หน้า 228 ตอนที่ 15: การทรยศในเซฟเฮาส์

หน้า 244 ตอนที่ 16: ถ้ามังกร

หน้า 261 ตอนที่ 17: เผลอญหน้ากับเงา

หน้า 276 ตอนที่ 18: รุ่งอรุณใหม่ ยามพลบค่ำ
ที่ยังคงหลงเหลืออยู่

ปฐมบท

สายฝนในพณมเปญชะล้างเอาสิ่งสกปรก
ออกไปไม่หมดสิ้น มันแค่ทำให้คราบสกปรก
เปียกโชก และอากาศก็อบอวลไปด้วยกลิ่นหอม
หวานของดอกลีลาวดีที่กลบกลิ่นขยะเปียกและ
ความเน่าเปื่อย สำหรับอเล็ก วิลเลียมส์ นักข่าว
ชาวฮ่องกง นี่เป็นกลิ่นสุดท้ายที่เขาจะรู้สึกได้
โดยไม่รู้ตัว เขาไม่ควรอยู่ในตรอกนี้ สูดอากาศ
แบบนี้ เป้าหมายของเขาคือศาลินแววาวที่ตั้ง
ตระหง่าน อยู่ตรงปากบ่อน หางงู แต่เรื่องราว
กลับไหลนองออกมา ณ ที่แห่งนี้ สูดความมืดมิด
เขานั่งยองๆ หัวใจเต้นแรงราวกับกลองที่กระทบ
ซีโครง กล้องราคาถูกที่บุบสลายในมือรู้สึกหนัก
อึ้งอย่างน่าเหลือเชื่อภาพฟุตเทจนั้นน่าสะพรึง
กลัวการส่งต่อกันอย่างผิดกฎหมายเพียงชั่วครู่

ระหว่างชายผู้มีรอยสักมังกรกับเจ้าหน้าที่ใน
เครื่องแบบผู้ซึ่งโบหน้าใสสะอาดน่าขนลุก
เงาหนึ่งแยกตัวออกจากกำแพง จากนั้นเงาอีก
เงาหนึ่ง 'ไม่มีความต้องการ' ไม่มีคำถามใดๆ มี
เพียงการเคลื่อนไหวที่รวดเร็วและเป็นมืออาชีพ
เท่านั้น

กล้องในมือที่เปียกเหงื่อ กลายเป็นพยาน
เงียบงัน ภาพสั่นไหวและพรมัวบันทึกภาพ
ประกายมิด เงาร่างอันน่าสะพรึงกลัวของชายผู้มี
รอยสักซับซ้อนพันรอบคอ และเสียงกระแทก
สุดท้ายอันน่าสะอิดสะเอียนเมื่อโลกของอเล็ก
ระเบิดเป็นเสียงๆ ด้วยความเจ็บปวดและดับวูบลง
กล้องสั่นไหวไปตามทางเท้าที่เปียกชื้น แต่แสงสี
แดงที่บันทึกภาพยังคงส่องประกาย ดวงตาเล็กๆ
ที่ไม่กะพริบในความมืดมิด เก็บรักษาความลับ
อันร้ายแรงนี้ไว้ให้กับพี่ชายผู้กำลังจะตามหา

ตอนที่ 1

มรดกแห่งการ แก้แค้น

พัสดุมายังอพาร์ตเมนต์ของวิลเลียม วิลเลียมส์ในฮ่องกงในวันอังคาร เป็นวันที่อากาศอบอุ่นและชื้นแจ่มใสพร้อมกับหมอกควันสีเทา รวากับเมฆที่เกาะอยู่บนยอดหอคอยกระจกรวากับผู้ไว้อาลัยในงานศพ ตัวพัสดุเองดูธรรมดา เป็นเพียงกล่องกระดาษสีน้ำตาลธรรมดาๆ แต่กลับมีน้ำหนักราวกับหลุมศพ มันวางอยู่บนพื้นไม้ไผ่ของเขาเป็นเวลาสามชั่วโมง รวากับคำกล่าวหาที่เสียงดัง ก่อนที่เขาจะรวบรวมความกล้าที่จะตัดเทปออก

กลิ่นฝุ่นและความเสื่อมโทรมอันไกลโพ้นอบอวลอยู่ในอากาศ ภายในห้องด้วยฟางเส้นหยาบที่ให้ความรู้สึกเหมือนชุดผ้าห่อศพ คือซากชีวิตหนึ่ง บัตรผ่านสื่อมวลชนเพื่อนคราบพร้อมรูปถ่ายยิ้มแย้มของอเล็กซ์ พี่ชายของเขา ขอบกระดาษเคลือบกำลังลอกออก วิลเลียมจำ

เสื้อสเวตเตอร์สีเทาที่ถูกแมลงกัดกินได้ทันที
อเล็กซ์ขโมยมันไปจากเขาเมื่อสิบปีก่อนและไม่
เคยคืน และสุดท้าย กล้องดิจิทัลขนาดเล็กบุบ
สลาย รุนราคาประหยัดสำหรับผู้บริโภคจากยุค
อดีต เต็มไปด้วยรอยขีดข่วนและรอยบุบ บันทึกร
อย่างเป็นทางการจากเจ้าหน้าที่ข่าวกัมพูชาผู้
หนึ่งซึ่งถูกลืมนชื่อไปแล้ว ได้แสดง "ความเสียใจ
อย่างสุดซึ้ง" ต่อพี่ชายของเขา ซึ่ง "สันนิษฐาน
ว่าเสียชีวิตแล้วจากเหตุการณ์ความไม่สงบใน
ท้องถิ่น"

สันนิษฐาน

คำๆ นี้เป็นเพียงการเยาะเย้ย เป็นความขลาด
เขลาของข้าราชการ ความโศกเศร้าของวิ

ลเลียมไม่ใช่คลื่นแห่งความโศกเศร้า หากแต่เป็นสิ่งที่เย็นชาและเฉียบคมที่ฝังแน่นอยู่ในกระดูก มันคือเศษน้ำแข็งในเส้นเลือดของเขาที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นเป็นอาวุธในสัปดาห์ต่อมา ชื่อของอาวุธนั้นคือความแค้น

เขาลาออกจากงานที่บริษัทการเงินพร้อมกับอีเมลเพียงฉบับเดียวที่กระชับ เขาขุดค้นบัตรประจำตัวเก่าที่ไม่ได้ใช้ของพี่ชายจากตู้เก็บของรูปถ่ายนั้นเป็นเหมือนตัวตนในวัยเยาว์ที่เปี่ยมไปด้วยความหวัง เขาโกหกแม่ที่กำลังร้องไห้ด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นและสงบผ่านทางโทรศัพท์เกี่ยวกับการเลื่อนตำแหน่งผู้สื่อข่าวต่างประเทศที่กะทันหันและมีชื่อเสียง

“นั่นคือสิ่งที่อเล็คอยากให้เราทำ” เขาพูด คำ

โกหกนั้นรสชาติเหมือนซี่โครง เขากำลังจะไปสี
หนุวิลส์ เขากำลังจะค้นหาความจริง

อากาศชื้นของสีหนุวิลส์เปรียบเสมือนการ
โอบกอดทางกายภาพ อบอวลไปด้วยกลิ่นเกลือ
น้ำมันดีเซล และอาหารทอดริมทาง อพาร์ต
เมนต์ของวิลเลียม ซึ่งเป็นห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ปู
กระเบื้องในอาคารของชายคนหนึ่งชื่อนายวานน์
แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากตึกสูงระฟ้าของเขาใน
ฮ่องกง พัดลมหมุนอย่างไร้ประโยชน์ที่มุมห้อง
พัดความร้อนไปทั่วแต่ก็ไม่ช่วยบรรเทา เขานั่ง
ลงบนขอบเตียง ถือก้อนบวบไว้ในมือ

“ไม่ใช่เรื่องเงินหรอกน้องชาย”

เสียงของอเล็กดังก้องอยู่ในความทรงจำ แล่มีใส

และไร้ความยั้งคิด

"แต่มันเป็นเรื่องของเรื่องราว เรื่องที่คนอื่นไม่
กล้าเล่า"

วิลเลียม ผู้เป็นนักปฏิบัตินิยม เคยเยาะเย้ยถาก
ถาง

"เรื่องเล่าไม่ได้ช่วยค่าเช่าหอพัก อเล็ก และ
แน่นอนว่ามันไม่ได้ทำให้คุณปลอดภัย"

"ปลอดภัยเหรอ" อเล็กหัวเราะ เสียงที่ฟังดูราว
กับพินและแสงแดด "ใครอยากปลอดภัยล่ะ"

นิ้วของวิลเลียมขาวซีด เขาเปิดกล่อง แบตเตอรี่
มีประจุไฟจางๆ อย่างน่าอัศจรรย์ หน้าจอ LCD

กลับมามีชีวิตอีกครั้ง เหมือนมีผิอยู่ในมือ เขา
เลื่อนดูเมนูต่างๆ ด้วยนิ้วโป้งที่สั้นไหว ภาพถ่าย
สองสามภาพสุดท้ายเป็นภาพเบลอๆ สับสน
วุ่นวาย ภาพเท้าที่พราหมณ์และวิ่งพล่านของฝูงชน
ที่ตีนตระหนก ตรอกมืดที่สว่างไสวด้วยหลอดไฟ
เปลือยเพียงดวงเดียว และภาพด้านหน้าอาคารที่
เบลอๆ ชื่อ The Serpent's Tail มันคือคาสีโน
หนึ่งในอาคารใหม่สุดอลังการที่ชาวจีนเป็น
เจ้าของ ตั้งอยู่ริมชายฝั่ง

จากนั้นก็มาถึงภาพสุดท้าย

ภาพคมชัด ถ่ายด้วยมือที่มั่นคง ชายคนหนึ่งยืน
อยู่ในไซต์ก่อสร้างที่ยังสร้างไม่เสร็จ เขา
คอนกรีตตั้งตระหง่านอยู่รอบตัวราวกับซีโครง
กระดูก เขาเป็นชาวคอเคเซียน ใบหน้าคมคาย

ดูลงกล้า และรอยสักอันซับซ้อนที่เลื้อยขึ้นไป
ตามลำคอ แต่ดวงตาของเขากลับจับจ้องวิ
ลเลียมไว้ เย็นชา ซีดเซียว และไร้ซึ่งความเห็น
อกเห็นใจใดๆ เบื้องหลังนั้นพราวเลื่อนไป มีเพียง
ร่างอีกร่างหนึ่ง เเงาร่างใหญ่โตที่ดูเหมือนเงา
มากกว่ามนุษย์

"คุณเป็นใคร" วิลเลียมกระซิบกับห้องที่ว่างเปล่า

พัดลมหมุนวนอยู่ ไร้เสียงตอบรับ

จุดหมายแรกของเขาคือทางงู ยามค่ำคืน
คาสีโนกลายเป็นอนุสรณ์สถานแห่งความโลภ
อันน่าสะพรึงกลัว แสงนีออนสาดส่องขึ้นสู่
ท้องฟ้ามืดมิด ภายใน อากาศเย็นเยือก มี
กลิ่นน้ำหอมราคาถูและความสิ้นหวัง เสียง

เครื่องสล็อตที่ตั้งก้องกังวานไร้จุดหมายราวกับ
เสียงซิมโฟนีโลหะแห่งความหวังที่สูญสลาย
วิลเลียมใช้บัตรสีอมวลชนที่ยืมมา พยายามคุย
กับผู้จัดการ ชายชาวจีนรูปร่างเพรียวบางในชุด
สูทที่ตัดเย็บอย่างประณีต

“ผมกำลังสืบสวนการหายตัวไปของนักข่าว”
วิลเลียมกล่าวด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นกว่าที่รู้สึก
“อเล็ก วิลเลียมส์ เขาถูกพบเห็นครั้งสุดท้ายที่นี่”

รอยยิ้มของผู้จัดการฉายชัดราวกับเส้นบางๆ ใต้
ริมฝีปาก “คนเยอะก็เข้าๆ ออกๆ เราไม่ได้เก็บ
ประวัติแขก มันเป็นเรื่องส่วนตัว”

ดวงตาคมเข้มของเขาคว้ามองวิลเลียมอย่างไม่
ใส่ใจ

“ฉันแนะนำให้คุณสนุกกับเกม หรือไม่ก็ออกไป”

“วิล นายจะบุกเองและทำให้คนอื่นๆเข้ามา
ไม่ได้หรอก” ฝีมือของอเล็กซ์ดูเหมือนจะกระชับ

“นายต้องฟัง เมืองมันพูด ถ้านายรู้จักการรับฟัง
ที่ดีได้บ้างนะ”

ความหงุดหงิดเดือดพล่านในห้องของวิลเลียม
เขากำลังจะโต้กลับเมื่อมีมือใหญ่มาจับไหล่เขา
ไว้ เขาหันไปเห็นเงาร่างใหญ่โตจากรูปถ่ายยืน
อยู่ข้างหลังเขา เมื่อมองใกล้ๆ เขาดูตัวใหญ่โต
โกนหัวเกลี้ยง ใบหน้าคมกริบดุจมุมแหลมคม

“สุภาพบุรุษขอให้นายออกไป”

ยักษ์คำรามเสียงต่ำราวกับกรวดที่บดขยี้กัน
การฝึกทหารของวิลเลียมที่หลับใหลมานาน
หลายปี ผุดขึ้นมาในสัญชาตญาณ เขาไม่ได้
พยายามสลัดมือที่กุมไว้ไว้ออก แต่กลับหมุนตัว
กระแทกศอกเข้าที่ซี่โครงของชายคนนั้นอย่าง
แรง ราวกับชนกำแพงอิฐ ยักษ์ครางเสียง
หงุดหงิดมากกว่าเจ็บปวด มือของเขากำแน่น
ขึ้น นิ้วจิกเข้าไปในกลุ่มเส้นประสาทที่ทำให้แขน
ของวิลเลียมชา

“โอเค โอเค” วิลเลียมอ้าปากค้าง การต่อสู้
หยุดลง

เขาเดินออกไปอย่างไม่เป็นพิธีการและทิ้งตัวลง
บนพื้นถนนที่เหนียวเหนอะหนะ ยักษ์โน้มตัวเข้า

มาใกล้ ลมหายใจร้อนผ่าวในหูของวิลเลียม
“ลืมนักข่าวไปซะ กลับบ้านไปซะ เรื่องนี้มัน
เหมือนหลุมศพ”

ขณะที่ยักษ์ถอยกลับเข้าไปในแสงเรืองรองของ
คาสีโน หัวใจของวิลเลียมเต้นโครมครามราวกับ
ถูกกระแทกเข้ากับซี่โครง เขาไม่ได้ไล่ล่าผีอีก
ต่อไป ผีกำลังไล่ล่าเขากลับ

เขาพบเบาะแสในบาร์ทรุดโทรมของ
ชาวต่างชาติชื่อ The Rusty Anchor โลกที่
ห่างไกลจากคาสีโนที่ระยิบระยับ อากาศอบอ้าว
ไปด้วยกลิ่นเบียร์เก่าๆ และยาจุดกันยุง แจ็ค
ชาวประมงชาวออสเตรเลียวัยชราผู้มีผิวสีแทน
จิบเบียร์แก้วเดียวกันนี้มาชั่วโมงหนึ่ง หรือตามอง
รูปถ่ายในกล้อง

"เขาเหรอ?"

แจ๊คครางพลางแตะเล็บที่แตกลงบนชายที่มีรอย
สัก "นั่นคอร์ซาคอฟ รุสลัน คอร์ซาคอฟ ฝีมือ
แย่มาก เคยเป็นสเปตสนาซ หรืออย่างน้อยก็มี
คนว่ากัน แต่ตอนนี้เขาเป็น... ปรก."

"เพื่อใคร?"

วิลเลียมถามพลางเลื่อนธนบัตรยี่สิบดอลลาร์
ข้ามโต๊ะเหนียวๆ

แจ๊คกำธนบัตรอย่างคล่องแคล่ว

"เพื่อปลาตัวใหญ่ คนที่เป็นเจ้าของครึ่งหนึ่งของ
สิ่งก่อสร้างใหม่บนชายฝั่งนี้ ผู้ขายชื่อหลี่ เว่ย
คอร์ซาคอฟเป็นสุนัขจิ้งจอกของเขา อีกตัวหนึ่ง"

เขาพูดพลางชี้ไปที่เงาร่างใหญ่

"นั่นมันแค่สายจูง พวกเขาเรียกเขาว่า
'มาสทิลฟี' ชื่อจริงยังไม่ทราบ"

หลี่ เว่ย ชื่อนั้นผุดขึ้นมาในหัวของวิลเลียมราวกับก้อนหินในบ่อน้ำนิ่ง มหาเศรษฐีชาวจีนผู้มีชื่อเสียงในด้านประสิทธิภาพอันโหดเหี้ยมและเส้นสายทางการเมืองที่แผ่ขยายไปถึงระดับผู้มีอำนาจสูงสุด อเล็กกำลังทำอะไรอยู่ถึงได้ขุดคุ้ยเขา?

“น้องชายของคุณ”

แจ๊คพูดเสียงแหบพร่า

“เขาถามคำถามที่ถูกต้องในที่ที่ผิด เขาแหยมังกร” ชายชรามองไปรอบๆ ดวงตาของเขาดูประหม่าขึ้นมาทันที “แล้วคุณรู้ไหมว่าเกิดอะไร

ขึ้นเมื่อเจ้าแหยมมังกร ลูกชาย?"

วิลเลียมไม่จำเป็นต้องตอบ เขารู้ดี เจ้าจะถูกเผา

การเผชิญหน้าเกิดขึ้นสองคืนต่อมา หลังจาก
ได้รับเบาะแสจากเด็กเร่ร่อนแถวบ้านผู้หวาดกลัว
ที่อเล็กเคยผูกมิตรด้วย วิลเลียมพบว่าตัวเองอยู่
ในย่านเมืองเก่า ตรอกซอกซอยแคบๆ ที่เงินใหม่
ยังไม่ชะล้างจิตวิญญาณเก่าๆ ออกไป เด็กหนุ่ม
กระซิบเกี่ยวกับโกดังที่คอร์ซาคอฟเคยใช้

"ประชุม"

โกดังมืดสนิท ผ่นังโลหะลุกฟูกมีเหงื่อไหลเพราะ
ความชื้น แสงสว่างเดียวมาจากหลอดฟลูออเรส
เซนต์ดวงเดียวที่กระพริบระยิบระยับอยู่เหนือ

พื้นที่โล่งกลางร้าน และที่นั่น คอร์ซาคอฟกำลัง
รอเขาอยู่ เขายืนนิ่งอย่างน่าขนลุก รอยสักรบน
คอของเขาดูเหมือนสิ่งมีชีวิตในแสงที่แปรปรวน
มาสถิตฟุ้งปรากฏอยู่ด้านหลังเขาราวกับภูเข
แห่งภัยคุกคามอันเจียบงัน

“น้องชายผู้ดีจ๋า”

เสียงของคอร์ซาคอฟนุ่มนวล เน้นสำเนียงเบาๆ
และเยือกเย็นอย่างที่สุด “ข้าชื่นชมความ
หลงใหลของพี่ชายเจ้า แม้จะหลงทางแต่ก็
หลงใหล”

“เขาอยู่ไหน”

เสียงของวิลเลียมดังแทรกผ่านอากาศขึ้น เฉียบ
คมกว่าที่เขาคาดไว้

“เขาเป็นบทเรียน”

คอร์ซาคอฟตอบพลางก้าวไปข้างหน้าอย่างช้าๆ
“บทเรียนเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเจ้าคุกคาม
วิสัยทัศน์ คุณหลีกกำลังสร้างสวรรค์ที่นี่ และ
พี่ชายของเจ้ากำลังพยายามแสดงให้โลกเห็น
โคลนที่มันสร้างขึ้น”

“งั้นเจ้าก็ฆ่าเขา”

คอร์ซาคอฟยิ้มบางๆ ด้วยท่าทางที่โหดร้าย “ผม
เป็นคนทำความสะอาด ผมขจัดคราบ”

มือของวิลเลียมสอดเข้าไปในเสื้อแจ็คเก็ต กำ
รอบโลหะแข็งเย็นๆ ของปืนพกขนาดกะทัดรัดที่
เขาซื้อมาจากตลาดมืด มันให้ความรู้สึกแปลก

และหนักอึ้งในมือ แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับงบล
และพอร์ตหุ้นในชีวิตเก่าของเขา

“คุณน่าจะยึดตัวเลขของคุณไว้นะครับ คุณวิ
ลเลียม”

คอร์ซาคอฟพูดราวกับอ่านใจตัวเอง

“น้ำมันบัญชีอีกแบบหนึ่ง”

เขาพยักหน้าแทบไม่ทัน มาสทิฟพุ่งเข้าไป

คราวนี้วิลเลียมพร้อมแล้ว เขาไม่สามารถรับมือ
กับการโจมตีได้ เขาหลบหลีก ปล่อยให้แรงส่ง
ของชายร่างใหญ่พาเขาไปข้างหน้า และกดด้าม

ปืนลงที่ด้านหลังกะโหลกอย่างแรง มีเสียงโครม
ครามที่นาสะอิดสะเอียน มาสทืพคำรามด้วย
ความเจ็บปวดและประหลาดใจ สะดุดแต่ไม่ล้ม
เขาแข็งแกร่งอย่างไม่น่าเชื่อ

เสียงปืนดังขึ้น ดังสนั่นหวั่นไหวในพื้นที่จำกัด
เศษคอนกรีตแตกกระจายออกมาจากกำแพง
ใกล้ศีรษะของวิลเลียม คอร์ซาคอฟยืนขึ้น ปืน
พกกึ่งอัตโนมัติอันโนบเนียนอยู่ในมือ ควั่นลอย
พุ่งออกมาจากลำกล้อง

“จุดจบอันยุ่งเหยิงสำหรับคนเรียบง่าย” คอร์
ซาคอฟกล่าวพลางเล็งเป้า

วิลเลียมพุ่งไปด้านหลังกองล้งไม้ ขณะที่เสียงปืน

อีกนัดดั่งก้อง ทำลายไม้ที่อยู่เหนือเขา เขาติด
กับดัก เขาได้ยินเสียงสุนัขพันธุ์มาสทิฟฟ์คำราม
ก่อนจะลุกขึ้นยืน เขาควานหากล่องที่ยังอยู่ใน
กระเป๋ามันเป็นชิ้นส่วนเดียวของอเล็กที่เขา
เหลืออยู่

เขาเปิดกล่อง หน้าจอสว่างไสวราวกับดวงดาว
ดวงน้อยที่ท้าทายในความมืด เขากดปุ่มเล่น
ภาพ และภาพสุดท้าย—ภาพของคอร์ชา
คอฟ—ก็สว่างขึ้นบนใบหน้าของเขา

ตอนนั้นเองที่เขามองเห็นมัน บางสิ่งที่เขา
พลาดไป เบื้องหลัง บนเสาคอนกรีตต้นหนึ่งหลัง
คอร์ชาคอฟ มีสัญลักษณ์สี่สเปร์ยขีดจางอยู่
วงกลมมีเส้นแนวนอนสามเส้นพาดผ่าน เขาเคย
เห็นสัญลักษณ์นั้นมาก่อน ถูกขีดข่วนบนผนัง

ใกล้ฟาร์มเมนต์ของเขา

มันไม่ใช่แค่สถานที่ แต่มันคือข้อความ
สุนัขพันธุ์มาสทิฟฟ์เกือบจะถึงตัวเขาแล้ว คอรั
ซาคอฟกำลังก้าวเดิน ฝีเท้าของเขาเดินอย่าง
ช้าๆ และสงบนิ่งบนพื้นคอนกรีต วิลเลียมถูกยิง
ถล่มและมีจำนวนน้อยกว่า แต่เป็นครั้งแรก
นับตั้งแต่เขาเปิดกล่องคำสาปนั้น เขาก็มี
เส้นด้าย เส้นด้ายเล็กๆ บอบบาง แต่มันคือสิ่งที่
ยึดเหนี่ยวไว้

ความแค้นที่เขาสืบทอดมาไม่ใช่สิ่งที่เย็น
ชาและนามธรรมอีกต่อไป มันอยู่ที่นี้ ในโกดัง
มืดๆ แห่งนี้ และมันยังมีชีวิตอยู่ เขากำป็นพก
แน่นขึ้น สูดหายใจเข้าลึกๆ เพื่อไล่ลมที่ปนดิน
ปน และเตรียมดึงเส้นด้ายนั้นออกมา หวังว่าผืน
พรหมแห่งคำโกหกทั้งหมดจะไม่ร่วงลงมาฝังเขา
ไปพร้อมกับมัน

ตอนที่ 2

ถ้ามังกร

สีหนุวิลล์เคยเป็นเมืองที่บ้าคลั่ง รวากับ
เป็นเมืองประหลาดในนิยายเจคิลส์กับไฮด์ที่ถือ
กำเนิดขึ้นจากการตื่นทอง ในตอนกลางวัน
แสงอาทิตย์สาดส่องกระทบกระจกและเหล็กกล้า
ของตึกกระจฟ้าที่สร้างไม่เสร็จ คาสโน โรงแรม และ
คอนโดมิเนียมที่สร้างด้วยเงินทุนจิ้นมหาศาล
พวกมันยืนหยัดรากับคำสัญญาแห่งอนาคตที่
มาถึงเร็วเกินไป เงามองพวกมันทอดยาวไปบน
ปัจจุบันที่ยังไม่พร้อม ถนนที่ทรุดโทรม เด็กถอด
เสื้อเตะฟุตบอลที่ลมอ่อนปลิวไปตามฝุ่น และ
อากาศก็อบอ้าวไปด้วยเสียงครวญครางของการ
ก่อสร้างและการค้าขายที่ไม่หยุดหย่อนและนำ
วิตกกังวล

วิลเลียมผู้ปลอมตัวเป็นนักข่าวหน้าใหม่ตาเบิก
กว้างกำลังเขียนบทความสั้นๆ เกี่ยวกับ

"ปาฏิหาริย์เศรษฐกิจเอเชียตะวันออกเฉียงใต้" รู้สึกถึงความแตกต่างของบุคลิกภาพของเมือง ราวกับแรงกดดันทางกายภาพ และเขารู้สึกถึง ดวงตา ตั้งแต่วินาทีที่เขาลงจากรถบัสที่สั่นไหว ความรู้สึกเหมือนมีคนจ้องมองมาก็ทำให้รู้สึก เสียวแปลบที่ต้นคอของเขา ท่ามกลางสายตาอัน เปื่อหน้ายของคนขับรถตุ๊กตุ๊กที่รวมตัวกันอยู่ที่ สถานี ท่ามกลางสายตาวางเปล่าของผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังกวาดบันไดห้างสรรพสินค้าใหม่สุด หรุ และในแว่นกันแดดทรงกระจกของเจ้าหน้าที่ รักษาความปลอดภัยที่อยู่นอกอาคารทุกหลัง

เขากำลังตามรอยเส้นบางๆ จากบันทึกของอ เล็กซ์ นั่นคือวลีเดียว "ดวงอาทิตย์สีทอง" ที่ วนรอบสองครั้ง มันพาเขาไปยังอาคารคล้าย ป้อมปราการที่อยู่ชานเมือง เป็นตึกคอนกรีตสี

เท่าที่ดูเรียบเฉย ไม่มีหน้าตาต่าง ล้อมรอบด้วย
กำแพงสูงที่ด้านบนมีลวดหนาม ป้ายเล็กๆ ระบุ
ว่าเป็นศูนย์ "Business Process
Outsourcing" มองจากภายนอก ที่นี้ดูปลอดภัย
โปร่ง ไร้ตัวตน และถูกต้องตามกฎหมาย

แต่กล่องของอเล็กซ์กลับบอกเล่าเรื่องราวที่แตกต่าง
ออกไป เช้าวันนั้น ขณะที่ก้มหน้าก้มตาอยู่กับ
แล็ปท็อปในอพาร์ทเมนต์ที่อับชื้น ในที่สุดวิ
ลเลียมก็ถอดรหัสและประกอบไฟล์วิดีโอที่เสี
หายได้ ภาพกระตุก ถ่ายจากมุมสูง บางทีอาจจะ
ถ่ายจากดาตาดึงตรงข้ามถนน ตอนนั้นเป็น
เวลากลางคืนแล้ว ความเงิบงันของวิดีโอถูก
ทำลายลงด้วยเสียงกระซิบของสายลมและเสียง
ร้องอันน่าขนลุกของตุ๊กแกที่อยู่ไกลออกไป ทัน
ใดนั้น ไฟหน้าก็ส่องทะลุความมืด ขบวนรถตู้สี

ชาวไร่ปายแล่นเข้ามาที่ประตูรั้วเสริมความ
แข็งแรง ประตูเปิดออก รถตู้ชนของออกมา ชาย
หญิงตาเหล่ เคลื่อนไหวเชื่องช้า แต่งกายด้วย
เสื้อผ้าเรียบง่ายเหมือนกันหมด พวกเขาถูกต้อน
เข้าไปข้างใน ไม่ใช่โดยผู้จัดการสำนักงาน แต่
เป็นชายคอหนาสวมเสื้อโปโลสีดำ มีอวางอยู่บน
ด้ามปืนที่สอดไว้ที่สะโพก ภาพจบลงอย่าง
กะทันหันเมื่อยามคนหนึ่งเงยหน้าขึ้นมอง
สายตาของเขาดูเหมือนจะจับจ้องไปที่เลนส์
กล้อง

“พวกเขาไม่ใช่พนักงานนะ วิล พวกเขาเป็น
นักโทษ” เสียงของอเล็กซ์จากความทรงจำที่
เก่าแก่หลายปี ดังก้องอยู่ในหัว “เรื่องราวไม่เคย
เป็นไปตามที่พวกเขาเขียนบนป้าย”

นิ้วของวิลเลียมขาวซีด นี่แหละคือความจริงที่อเล็กซ์ยอมตายเพื่อมัน เขาต้องเอาหลักฐานนี้ออกมาให้ได้

คืนนั้น เขาพบร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่คับแคบ สว่างไสวด้วยแสงไฟนีออนซ่อนตัวอยู่ในตรอกข้างทาง อากาศอบอ้าวไปด้วยกลิ่นเหงื่อ บุหรี่ราคาถูก และวงจรไฟฟ้าที่ร้อนจัด มันคือสถานที่แบบที่สัญญาว่าจะไม่เปิดเผยตัวตน เขาหยิบเครื่องปลายทางที่มุมด้านหลัง หน้าจอสกปรกอยู่ใต้นิ้วมือ เขาเสียบไดรฟ์ที่เข้ารหัส นิ้วของเขาสัมผัสแป้นพิมพ์อย่างรวดเร็ว ขณะที่เขาเริ่มอัปโหลดอย่างปลอดภัยไปยังเซิร์ฟเวอร์คลาวด์เท่านั้น ซึ่งเขาและผู้ติดต่อในฮ่องกงสามารถเข้าถึงได้ แถบความคืบหน้าคืบคลานช้าอย่างน่าปวดใจ

1%... 5%... 12%...

เสียงฟ้าร้องดังสนั่นอย่างกะทันหันทำให้เขา
สะดุ้ง ไฟในร้านกาแฟกระพริบ พนักงานชาว
กัมพูชาที่กำลังนอนหลับอยู่ที่เคาน์เตอร์
ด้านหน้าสุดหายใจหอบอยู่บนเก้าอี้แต่ก็ไม่ตื่น
ฝนเริ่มเทลงมาด้านนอก พลิกตรอกให้
กลายเป็นแม่น้ำ

35%...

กล่องโต้ตอบปรากฏขึ้นกลางหน้าจอของเขา
อย่างกะทันหัน เป็นข้อความสีขาวสะอาดตาบน
พื้นหลังสีดำ มันไม่ได้ร้องขอ เกิดขึ้นทันที

USER_ALEK_WILLIAMS: หยุดชุดได้แล้ว

น้องชาย ไม่นั่นแกลจะร่วมมือกับเขา

เลือดของวิลเลียมเย็นเฉียบราวกับคลื่นความ
เย็นเยือกที่พัดเอาความร้อนออกจากร่างกาย
จนหมด หัวใจเต้นโครมครามราวกับนกที่ติดกับ
ดัก เขาหมุนตัวบนเก้าอี้ พลาสติกส่งเสียงคราง
ประหวัง ร่านกาแพ่ว่างเปล่า มีเพียงจอภาพที่
เงิบงันและว่างเปล่าเรียงรายเป็นแถว และ
พนักงานที่กำลังหลับ เสียงเดียวที่ได้ยินคือเสียง
ฝนที่ตกหนักและเสียงเต็นตุบๆ ของซีพลรตัวเอง
ที่ตั้งตุบๆ ในหู

พวกมันอยู่ในเครื่องของเขา พวกมันอยู่ในหัว
ของเขา พวกมันอยู่ทุกหนทุกแห่ง

เขาดึงไดรฟ์ออกจากพอร์ต ยัดใส่กระเป๋า แล้ว

วิ่งออกจากเก้าอี้ การเคลื่อนไหวกระดูกกระดูก
ด้วยอะตรินาสัน เขาไม่หันหลังกลับขณะพลัก
ประตูกระจกออกไปสู่สายฝนที่โปรยปราย

สายฝนเย็นเยือก ซึมซาบผ่านเสื้อของ
เขาในทันที เขาเดินโซเซเข้าไปในตรอก ลม
หายใจแผ่วเบาราวกับหอบหายใจ ทางเดินแคบๆ
เปรียบเสมือนหุบเขาแห่งความมืดมิด แสงสว่าง
เดียวที่ส่องมาจากป้ายนีออนที่กระพริบของร้าน
กาแฟ ซึ่งสาดแสงสีแดงและน้ำเงินอันน่า
สะพรึงกลัวไปทั่วสายน้ำ

คิดสิ วิลเลียม คิดสิ อย่างวิ้งเหมือนกระต่าย

เขาฝืนใจเดินช้าลงเพื่อฟังเสียงฝนที่ตกกระหน่ำ
และนั่นคือตอนที่เขาได้ยินเสียงฝีเท้าชุดที่สอง

หนักแน่นและรอบคอบกว่าเสียงฝีเท้าของเขาเอง
ไหลผ่านแอ่งน้ำด้านหลัง เขาเสียงเลียบมองไป
ด้านหลัง เกร่างใหญ่โตและเด่นชัดแยกตัว
ออกมาจากเงามืดของตรอก มาสทึฟฟ์

วิลเลียมเริ่มวิ่ง

เขาพุ่งตัวออกจากตรอกไปยังถนนใหญ่
การจราจรพรวดพราดกับไฟรถที่ส่องจ้าทาม
กลางสายฝน เขาหลบหลีกระหว่างรถสกู๊ตเตอร์
และรถบรรทุกที่เคลื่อนตัวช้าๆ ทันใดนั้นก็เสียง
แตรรดังสนั่นหวั่นไหว เขาหันกลับไปมอง
มาสทึฟฟ์อยู่ฝั่งตรงข้ามแล้ว เกร่างใหญ่โตของเขา
เคลื่อนไหวย่างสง่างามอย่างน่าสะพรึงกลัวและ
ไม่หยุดหย่อน

วิลเลียมด้วยความสิ้นหวัง หลบเข้าไปในตรอก
อีกตรอกหนึ่งที่แคบกว่า ตรอกนี้เป็นทางตัน เต็ม
ไปด้วยถังขยะล้นทะลัก และกลิ่นขยะเน่าเหม็น
ความผิดพลาดทางยุทธวิธี เขาติดกับดัก

เขาหันหลังกลับเมื่อมาสทิฟฟ์เข้ามาในปาก
ตรอก ปิดกั้นทางออกเดียวของเขา ยักษ์ไม่พูด
อะไร เขาเพียงแต่เดินไปข้างหน้า บิดข้อนิ้ว
เสียงเหมือนกิ่งไม้แห้งหัก

“ใครส่งแกมา” วิลเลียมถามเสียงแข็ง “คอร์ซา
คอฟ? หลีเวย์?”

มาสทิฟฟ์ไม่แสดงท่าทีว่าจะได้ยิน มันยังคงเดิน
เข้ามาเรื่อยๆ

ความคิดของวิลเลียมแล่นวากน เขาไม่อาจรู้
ชายผู้นี้ในการต่อสู้แบบตรงๆ ได้ ดวงตาของเขา
กวาดมองไปรอบๆ มองหาสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็น
เป็นอาวุธ เส้นทางหลบหนี มีบันไดหนีไฟโลหะที่
ผูกพันแขวนอยู่เหนือมือของเขา ขึ้นสนิมและเก่า

ขณะที่มาสทิฟพุ่งเข้าไป หมดที่เหมือนบล็อก
คอนกรีตพุ่งเข้าไปใส่ใบหน้า วิลเลียมก็ย่อตัวลงต่ำ
เขาไม่อยู่ตรงนั้นตอนที่หมดถูกโจมตี เขากลับ
ใช้แรงเหวี่ยงของชายคนนั้น จับแขนที่ยื่นออก
มาแล้วใช้เป็นจุดหมุนเหวี่ยงตัวไปรอบๆ เตะเข้า
ที่หลังเขาของยักษ์อย่างแรง

มาสทิฟครางพลางเดินโซเซไปข้างหน้าหนึ่งก้าว
รู้สึกประหลาดใจมากกว่าเจ็บปวด เขาหัน
กลับมา สีหน้าหงุดหงิดเล็กน้อย เขาเอื้อมมือไป

ใต้เสื้อแจ็คเก็ต หยิบกระบองเหล็กแบบยัดหดได้
ออกมา สะบัดข้อมือเพื่อยึดมันออกอย่างแรงและ
แหลมคมดุจโลหะ

สถานการณ์เลวร้ายลงกว่าเดิมมาก

วิลเลียมถอยหลัง ส้นเท้ากระแทกเข้ากับกำแพง
เปียกชื้นของทางตัน ไม่มีที่ไป มาสทึฟยก
กระบองขึ้น

เสียงใหม่ดังขึ้น คมกริบและชัดเจน ดังแทรก
ผ่านสายฝน “ผมจะไม่ไป”

ชายทั้งสองชงักค้าง ร่างหนึ่งยืนอยู่ที่ทางเข้า
ตรอก แสงไฟจากถนนส่องมาจากด้านหลัง เป็น
ผู้หญิงร่างเล็กแต่ยืนนิ่งอย่างน่าหวาดหวั่น ในมือ

ของเธอมีสมาธิโฟนวางราบ รวากับกำลัง
บันทึกภาพ

“เดอะลีทนูวิลส์โพสท์” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียง
เย็นชาและเป็นมืออาชีพ “เรากำลังถ่ายทดสอบ
ยัมให้กล้อง หรือจะเรียกว่า อินเตอร์โพลดี”

มาสทิลลังเล เอียงศีรษะ กระบองสั้นไหว

วิลเลียมจ้องมองด้วยความงุนงง นี่ใครกัน?

ผู้หญิงคนนั้นก้าวไปข้างหน้า โทรศัพทยังคงถือ
อยู่ “เจ้านายของคุณ คอรัซาคอฟ เขาชอบการ
ไม่เปิดเผยตัวตนของเขา ใช่มั้ย? คุณคิดว่าเขา
จะตอบสนองอย่างไรเมื่อสัตว์เลี้ยงตัวโปรดของ

เขาถูกเผยแพร่ไปทั่วอินเทอร์เน็ต ทำร้าย
นักข่าวต่างชาติในตรอกซอกซอยสกปรก”

เสียงคำรามต่ำดังก้องอยู่ในอกของมาสทึฟฟ์
เขามองจากวิลเลียมไปยังหญิงสาวพลางครุ่นคิด
แววตาแห่งความประหลาดใจหายไปแล้ว ภารกิจ
เปลี่ยนไปแล้ว เขาจ้องมองวิลเลียมด้วยสายตา
อาฆาตแค้นเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะเก็บกระบอก
กลับ หันหลังกลับ และหายลับไปในความมืดมิด
ที่เขาเดินออกมา

ความเจ็บบั่นฉิบพลันถูกทำลายลงด้วยสายฝน
ที่ตกหนักไม่หยุดหย่อน วิลเลียมทรุดตัวลงพิง
กำแพงเปียกชื้น ขาสั่นระริกด้วยอะดรีนาลีนที่
พลุ่งพล่าน

หญิงสาววางโทรศัพท์ลงและเดินตรงมาหาเขา
เมื่อมองใกล้ๆ เขาเห็นเธอเป็นคนจีน ดวงตาที่
เนียนแหลมและประเมินสถานการณ์ได้อย่าง
แม่นยำ ไม่พลาดแม้แต่วินาทีเดียว

“คุณเป็นใคร” วิลเลียมฮาน

“พลเมืองผู้ห่วยไย” เธอตอบเสียงเบา “
คุณคือวิลเลียม วิลเลียมส์ คุณกำลังใช้ข้อมูล
ประจำตัวของพี่ชายคุณ และคุณกำลังจะถูกฆ่า”

“คุณรู้เรื่องอเล็กเธอ”

“ฉันรู้ว่าเขากำลังถามคำถามเกี่ยวกับพระ
อาทิตย์สีทอง และฉันรู้ว่าคนที่ถามคำถามแบบ

นั่นมักจะหายตัวไป” เธอยื่นมือออกไป ไม่ใช่เพื่อ
พยุงเขาขึ้น แต่ถือนามบัตรใบเล็กที่ดูเรียบร้อย
”ฉันชื่อหลินเว่ย ถ้าเธออยากมีชีวิตอยู่นาน
พอที่จะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับพี่ชายของเธอ เธอ
ต้องเลิกริงเข้ามาแบบวู่วะทิง แล้วมาเจอฉัน
พรุ่งนี้ ที่ียงตรง ตลาดกลาง มาคนเดียว”

เธอไม่รอคำตอบ เธอหันหลังแล้วเดินจากไป
หายเข้าไปในมานฝนอย่างกะทันหัน
เช่นเดียวกับที่เธอปรากฏตัว

วิลเลียมก้มมองนามบัตร มั่นวางเปล่า มีเพียงตัว
เลขที่เขียนด้วยลายมือเพียงชุดเดียว หมายเลข
โทรศัพท์

เขาไม่ใช่แค่ผู้ลี้ภัยแค่คนเพียงลำพังในความมืดอีก

ต่อไป เขาเพิ่งได้รับเชือกช่วยชีวิต แต่เขาไม่รู้ว่า
มันผูกติดกับเรือช่วยชีวิตหรือสมอ ถ้ามั่งกรนั้น
ลึกและซับซ้อนกว่าที่เขาเคยจินตนาการไว้

ตอนที่ 3

นักสืบหยก

อากาศในปักกิ่งแห้งเหือด เย็นยะเยือกราวกับระบบราชการ มีกลิ่นชาและหมึกโชนเนอร์ สีนุวิลล์ เปรียบเสมือนการทำร้ายร่างกาย เปรียบเสมือนผ้าไหมร้อนขึ้นเปียกโชกไปด้วยเกลือ ควันไอเสีย และความหวานเลี่ยนของผลไม้เน่าเปื่อย สำหรับนักสืบหลิน เว่ย แห่งกระทรวงความมั่นคงสาธารณะ การเปลี่ยนผ่านครั้งนี้เป็นมากกว่าแค่อากาศหนาวเหน็บ แต่เป็นการก้าวลงจากโลกที่เป็นระเบียบเรียบร้อยของอำนาจที่รัฐอนุมัติ ไปสู่ดินแดนที่ไร้กฎหมาย ซึ่งอำนาจนั้นไร้ความหมาย

หลิน เว่ยคือภาพสะท้อนแห่งความขัดแย้งอาวุธที่แฝงตัวอยู่ในภาพทิวทัศน์ เธอมีรูปร่างเล็กกะทัดรัด เรียบง่าย ใบหน้าที่ดูเหมือนคนในตลาดเซี่ยงไฮ้จะมองไม่เห็น เธอเคลื่อนไหวอย่าง

เจียบเชียบและมีประสิทธิภาพราวกับมิดสัน
อย่างไรก็ตาม จิตใจของเธอถูกหล่อหลอมจาก
เหล็กทั้งสแตน คมกริบ หนักแน่น และเด็ดเดี่ยว
ภารกิจของเธอซึ่งได้รับมอบหมายในห้องเก็บ
เสียงในกรุงปักกิ่งโดยนายพลผู้มีสายตาเย็นชา
เป็นความลับจนไม่มีหมายเลขไฟล์ ไม่มีร่องรอย
ดิจิทัลใดๆ มันคือภารกิจล่าวิญญาณ

เครือข่ายลึกลับ “ห้วง” ที่มีความลึกลับอย่างไม่
เคยมีมาก่อน ไม่เพียงแต่เคลื่อนย้ายผู้คนเท่านั้น
แต่ยังเคลื่อนย้ายเงินทุนอีกด้วย พวกเขากำลัง
ดูดเงินหลายพันล้านจากนักลงทุนที่ทรงคุณค่า
ที่สุดของจีน ไม่ว่าจะเป็นกองทุนบำเหน็จ
บำนาญ รัฐวิสาหกิจ และกวาดล้างผ่านร้านซัก
รีดที่อสังหาริมทรัพย์ของคาสีโนกัมพูชา และ
บริษัทปลอมที่ดูเหมือนตุ๊กตารัสเซีย ร่องรอยเริ่ม

เลื่อนหายไป ผู้แจ้งเบาะแสในห้องถิ่นปรากฏตัว
ขึ้นอย่างเงียบเชียบ เสียชีวิตหรือหวาดกลัวจน
เงียบหายไป อย่างเป็นทางการ เธออยู่ที่สีหนุ
วิลล์เพื่อ

“ประสานงานเกี่ยวกับโครงการอาชญากรรมไซ
เบอร์ข้ามพรมแดน”

ไม่เป็นทางการ เธอคือผีที่ออกตามล่าผิตนอื่นๆ
และเธอเริ่มสงสัยว่าผู้ดูแลของเธอเองอาจเป็น
ส่วนหนึ่งของการหลอกหลอนนี้

เบาะแสที่ชัดเจนเพียงอย่างเดียวของเธอ
คือชื่อที่กระซิบโดยสินทรัพย์ที่กำลังจะตายใน
ตรอกซอกซอยแห่งหนึ่งในมาเก๊า: อเล็ก นักข่าว
ฮ่องกงที่หายตัวไป เขากำลังขุดคุ้ยลงไปในห้อง

ระบายน้ำทางการเงินเดียวกัน และตอนนี้เขาก็
จากไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาของเธอในปากกิ่งพูด
จากลุ่มเครืออย่างผิดปกติและชัดเจนเมื่อเธอเอ่ย
ชื่อเขา โดยเรียกร้องให้

"ใช้ความระมัดระวัง" และตราหน้าเรื่องนี้
ว่า "ละเอียดอ่อนทางการทูต"

คำเตือนนั้นชัดเจนยิ่งตอกย้ำความมุ่งมั่น
ของเธอ ความตายอย่างลึกลับของอเล็กคือ
เส้นด้ายที่หลุดลุ่ย และเธอมุ่งมั่นที่จะดึงมัน
ออกมาจนกว่าเส้นผ้าที่ฉ้อฉลทั้งหมดจะคลี่คลาย

วันแรกของเธอในสีห์นูลส์คือ
ประสบการณ์อันยอดเยี่ยมในการสังเกตการณ์
อย่างมีสติ เธอนั่งอยู่ในล็อบบี้โรงแรมที่ปลอด

โปรงและมีเครื่อง ปรับอากาศ จิบชามะลิ และเฝ้ามองผู้คนที่ผ่านไปมาผ่านกระจกและทองเหลืองขัดเงา เธอสังเกตใบหน้า ภาษากาย และลำดับชั้นทางสังคมที่ไม่อาจเอ่ยออกมาได้ เธอเห็นนักธุรกิจชาวฉินหัวเราะเสียงดังเกินไป และองครักษ์ที่เฝ้ามองอย่างเงียบเชียบ เธอเห็นเจ้าหน้าที่กัมพูชาที่รอยยิ้มของพวกเขาไม่ปรากฏชัด

เย็นวันนั้น เธอได้ลงมือเป็นคนแรก เธอขอเข้าพบกับพันเอกวันนัค ผู้ประสานงานตำรวจ กัมพูชาประจำท้องถิ่น ภายใต้การปลอมตัวอย่างเป็นทางการของเธอ การประชุมจัดขึ้นในห้องส่วนตัวของร้านอาหารแห่งหนึ่งที่เจ้าของร้านชื่อหลี่ เว่ยเป็นเจ้าของ

“ขอบคุณสำหรับความร่วมมือครับ พันเอก”

หลิน เว่ยกล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลและสุภาพ
เธอวางแฟ้มที่ปิดผนึกไว้บนโต๊ะระหว่างพวกเขา

“ระเบียบปฏิบัติมาตรฐานสำหรับการแบ่งปัน
ข้อมูล”

พันเอกวันนั๊ก ชายผู้มีรอยยิ้มลึนไหลรากับผม
ที่ชุ่มน้ำมัน เลื่อนแฟ้มกลับไปโดยไม่ได้เปิด

“แน่นอนครับ คุณนักสืบหลิน แต่สิหนุวิลล์... ที่นี่
เป็นสถานที่พิเศษ กฎระเบียบที่นี่... ยืดหยุ่นได้
เป็นการดีที่สุดสำหรับเพื่อนต่างชาติของเราที่จะ
ได้เพลิดเพลินกับทิวทัศน์ ชายหาดสวยงาม
มาก”

“กฎระเบียบก็เป็นอย่างที่ฉันพูด”

ผู้บังคับบัญชาของเธอในปากก็บอกเธอ “อย่า
ละเมิด”

รอยยิ้มของหลิน เว่ยเป็นกระจกสะท้อนตัวเองที่
สมบูรณ์แบบและสงบ

“ฉันไม่เคยชอบชายหาดเลย หวายกระจายไป
ทั่ว”

เธอปล่อยให้ความเจ็บปวดคลุ้มอยู่ครู่หนึ่ง มอง
เขา

“มีนักข่าวคนหนึ่ง เป็นชาวฮ่องกงคนหนึ่ง อเล็ก
วิลเลียมส์ แพ้มคติของเขา... ไม่สมบูรณ์แบบ”

รอยยิ้มของวันนัดผุดขึ้นที่มุมปาก “เรื่องน่าเศร้า

อุบัติเหตุ โลกใต้ดินที่นี่โหดร้าย เขาอยู่ผิดที่ผิดทาง”

“เข้าใจแล้ว” หลินเว่ยกล่าว น้ำเสียงของเธอบ่งบอกว่าเธอเห็นทุกอย่างแต่กลับไม่เชื่อ

“แล้วคอลเซ็นเตอร์ที่เขากำลังสืบสวนอยู่ล่ะ?
‘พระอาทิตย์สีทอง’?”

ความเป็นมิตรของผู้พ้นจางหายไป เขาโน้มตัวไปข้างหน้า เสียงของเขาเบาลง กลิ่นวิสกีราคาแพงและหมากพลูจุนตึดอยู่ในลมหายใจ

“นักสืบ คำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญคนหนึ่งถึงอีกคนหนึ่ง ประตูบางบานควรเปิดทิ้งไว้ สิ่งของที่อยู่

ข้างหลัง... พวกมันมีฟัน”

ภัยคุกคามนั้นชัดเจนพอๆ กับหยดน้ำบนกระจก
ของเธอ เธอมีคำตอบ ความฉ้อฉลไม่ได้อยู่แค่
ในเงามืด แต่มันนั่งอยู่ตรงข้ามโต๊ะกับเธอ สวม
เครื่องแบบของผู้พัน

ต่อมา ในความเงียบสงัดในห้องพักรง -
แรม หลินเว่ยได้รวบรวมมันเข้าด้วยกัน ผิดิจิทัต
ของอเล็กคือพันธมิตรเพียงคนเดียวของเธอ เธอ
เข้าถึงพื้นที่เก็บข้อมูลบนคลาวด์ที่ถูกทิ้งร้างของ
เขาโดยใช้ลิงก์ดาวเทียมที่ไม่สามารถติดตามได้
โดยหลบเลี่ยงระบบรักษาความปลอดภัยด้วยชุด
อัลกอริทึมที่อาจจะทำให้ฝ่ายไซเบอร์ของเธอ
ต้องอาย เธอพบเศษเสี้ยวของงานวิจัยของเขา
ได้แก่ บัญชีแยกประเภททางการเงินที่เข้ารหัส

ทะเบียนบริษัทเซลล์ที่ติดตามย้อนกลับไปยัง
บริษัทโฮลดิ้งที่หลั เว่ยเป็นเจ้าของ และไฟล์เสียง
ที่น่าขนลุกเพียงไฟล์เดียว

เธอใส่หูฟัง โลกของสีหนุวิลล์เลือนหายไป ถูก
แทนที่ด้วยเสียงฟู่ของพื้นที่ดิจิทัลที่ว่างเปล่า และ
เสียงพูดคุย มันคืออเล็ก เสียงของเขากระซิบ
อย่างแน่นหนาและควบคุมได้

“...ไม่ใช่แค่การฟอกเงิน แต่มันคือระบบนิเวศ
แบบปิด พวกเขาหล่อหลอมพวกเขาด้วยข้อเสนอ
งานปลอมทางออนไลน์ ไม่ว่าจะเป็น
โปรแกรมเมอร์ นักบัญชี เมื่อพวกเขามาถึง
พวกเขาก็ยึดหนังสือเดินทาง พวกเขาบังคับให้
พวกเขาทำงานในคอลเซ็นเตอร์ หลอกลวงการ

ลงทุน คนที่ปฏิเสธ...” ความเงิบงัน เสียงฝีเท้า
ดังก้อง “...พวกเขากลายเป็นอย่างอื่น สินค้า
โภคภัณฑ์ นี่ไม่เคยหมดสิ้น มันแค่...โอน”

อีกเสียงหนึ่ง เย็นชากว่า สำเนียงหนักแน่น เป็น
ภาษารัสเซีย คอร์ซาคอฟ “คุณมีความอยากรู้
อยากเห็นแบบนักข่าว น่าเสียดายที่คุณตาย
คุณเหลือไม่ชอบให้ใครมาตรวจสอบรูปแบบธุรกิจ
ของเขา”

“หึ เว้ย ตกนรกได้เลย” อเล็กพูดอย่างขุ่น
เคือง

“เขาเป็นเจ้าของมันแล้ว” คอร์ซาคอฟตอบ
เสียงก็ตัดเป็นสัญญาณรบกวน

หลิน เว่ เอนหลังพิงพนัก หัวใจของเธอเต้นแรง และแนวแนรากับกลองที่ตั้งก้องอยู่ในอก นี่แหละคือมัน นี่คือการเชื่อมโยง “หัวใจ” ไม่ใช่แค่การเคลื่อนย้ายเงิน แต่มันกำลังสร้างเหยื่อขึ้นมาเพื่อขับเคลื่อนกลไกทางการเงินของตัวเอง และหลิน เว่ คือผู้วางแผน

โทรศัพท์ที่ปลอดภัยของเธอ อุปกรณ์ขนาดใหญ่ที่เข้ารหัสไว้ สั่นไหว รหัสบนหน้าจอมาจากปากกิ้ง ผู้ดูแลของเธอ

เธอรับสาย “ท่านครับ”

“หลิน เว่” เสียงนั้นสงบและเยือกเย็นเช่นเคย “ได้รับรายงานเบื้องต้นของคุณแล้ว การประเมิน

การทุจริตในห้องถิ่นของคุณได้รับการบันทึกไว้แล้ว อย่างไรก็ตาม ได้มีการตัดสินใจที่จะให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ทางการทูต คุณต้องยุติคดีวิลเลียมส์และคดีของโกลเด้นชั้น มันเป็นทางตัน มุ่งเน้นไปที่การประสานงานด้านอาชญากรรมไซเบอร์ เข้าใจไหม”

คำสั่งนั้นเป็นการยืนยัน พวกเขาพยายามปิดกันเธอ เพื่อฟังความจริง กระหู่ของอเล็กคือสิ่งที่พวกเขากลัวที่สุด

“เข้าใจแล้วค่ะ” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย
“คดีวิลเลียมส์ปิดแล้ว”

เธอวางสายและถอดแบตเตอรี่ออกจากโทรศัพท์

ทันที พวกเขาจะตามเธอ พวกเขาจะรู้ว่าเธอ
โกหก

ตอนนี้เธออยู่คนเดียวอย่างโดดเดี่ยว
นักสืบหยกในถ้ำมังกร ไร่ซึ่งกำลังสำรวจและไม่มี
ทางกลับบ้าน โอกาสเดียวของเธอคือการหาคน
ที่รู้ความจริง คนที่มีเหตุผลที่จะเผาทุกอย่างให้
มอดไหม้ เธอต้องตามหาวิลเลียม วิลเลียมส์

นั่นคือเหตุผลที่เธออยู่ในร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่
นั่น คอยติดตามรอยเท้าดิจิทัลที่ยุ่งวุ่นของเขา
นั่นคือเหตุผลที่เธอเข้าไปแทรกแซงในตรอก
เขาเป็นคนหุ่นหันปล้นเล่น อารมณ์ฉุนเฉียว
และเป็นตัวปัญหา แต่เขาก็เป็นคนเดียวในเมือง
ต้องคำสาปนี้ที่ต้องการทำแบบเดียวกับเธอ นั่น
คือการทำลายเครื่องจักรเน่าๆ ทั้งเครื่อง ไม่ว่า

จะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม และในตอนนี้ นั่นทำให้
ให้เขากลายเป็นพันธมิตรที่ใกล้เคียงที่สุดกับเธอ

ตอนที่ 4

การบรรจบกันของ
ผลประโยชน์

กลิ่นเหม็นของตลาดปลาน้ำจืดรบกวน
ชีวิต—กลิ่นเหม็นชั้นเหนียวของความเน่าเสีย
น้ำเกลือ และน้ำมันดีเซลที่เคลือบอยู่ด้านหลัง
ลำคอของวิลเลียม เข้าตรู หมอกยามเช้าจาก
อ่าวไทยลอยผ่านแผงขายของที่สับสนวุ่นวาย
ปะปนไปกับควันจากการย่างปลาหมึกและเสียง
ตะโกนของพ่อค้าแม่ค้า ลังปลาสดเงินซีดไร้ชีวิต
ถูกตั้งขึ้นมาจากเรือลากอวนที่ชำรุด เกล็ดของ
มันแวววาวราวกับเหรียญที่หมองหม่นภายใต้
แสงแดดอ่อนๆ นี่คือนิวอิงแลนด์ ที่ซึ่งคาสโน
พยายามจะบุ๊ต และมันคือสถานที่ที่สมบูรณ์แบบ
สำหรับการตามหาคนทำงานที่น้ำเกลียด
เพื่อเงินที่สะอาด

ความโกรธของวิลเลียมเปรียบเสมือนไข่ใน
โลหิต เฝาคาญความระมัดระวังที่หลิน เว่

พยายามปลุกฝัง ข้อความบนหน้าจอ
คอมพิวเตอร์ ประสิทธิภาพอันน่าสะพรึงกลัวของ
เดอะ มาสทีฟฟ์ น้ำหนักมหาศาลและน่าอึดอัด
ของการสมคบคิด—ทั้งหมดนี้ได้หลอมรวมเป็น
ความต้องการอันสิ้นหวังเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือ
การโต้กลับ เขาเบื่อหน่ายกับการเป็นเหยื่อ

เขาพบเป้าหมายใกล้โรงน้ำแข็ง ชายร่างพอม
บางใบหน้าเป็นหลุมสิว มีรอยสักมังกรพันรอบ
สร้อยทองราคาถูก เขาเป็นญาติห่างๆ ที่น่า
สงสารของศิลปินชั้นซัชนบนคอของคอร์ซา
คอฟ นี่คือ "ลุง" เบา ผู้บังคับใช้กฎหมายที่รู้จัก
กันดีของกลุ่มสามเส้าในฮ่องกงที่พยายาม
แทรกแซงการกระทำของกัมพูชา เด็กเร่ร่อนเล่า
ว่า เบาโอ้อวดว่ารู้จัก "ผู้เล่นตัวใหญ่"

วิลเลียมไม่ได้ใส่ใจกับความละเอียดอ่อน เขา
เดินตรงไปหาชายคนนั้น ซึ่งกำลังดูแลการขน
ย้ายลังไม้ที่แน่นอนว่าไม่มีปลาอยู่ในนั้น วิลเลียม
ยึดสำเนาที่ยับยู่ยี่เปื้อนฝนจากกล่องของอเล็กไว้
ใต้หมวก

"เขาเป็นใคร?"

เสียงของวิลเลียมดังก้องต่ำและดุดัน

ดวงตาของลุงเบาก็ดูสงบนิ่งราวกับ
สัตว์เลื้อยคลาน สลับไปมาระหว่างรูปถ่ายกับ
ใบหน้าของวิลเลียม รอยยิ้มที่แฝงไปด้วยความ
ไม่พอใจปรากฏบนใบหน้าของเขา "เจ้าคือ
น้องชาย" เขาพูดสำเนียงกว้างต้งหนักแน่น "คน
ที่ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ควรไว้อาลัยอย่างเสียบๆ"

"ชายในรูป ชื่อของเขา"

"ชื่อมีอำนาจ น้องชาย และเจ้าไม่มีอำนาจที่นี่"
เป่าทำท่าทางเอียงศีรษะ ชายร่างใหญ่สองคน
ปรากฏตัวขึ้นจากหมอก ปิดกั้นเส้นทางกลับไป
ยังถนนสายหลัก "เจ้ามีของของข้า ผิดิจิทัล เจ้า
ต้องมอบมันให้ข้า"

จิตใจของวิลเลียมพลุ่งพล่าน เขาเดินเข้าไปใน
กับดัก มีดบอดด้วยความโกรธของตัวเอง

"มันหายไปแล้ว ถูกส่งไปยังที่ต่างๆ เป็นสิบๆ
แห่ง เจ้าหยุดมันไม่ได้"

"ฉันเราคงต้องเอาเจ้าไปเป็นตัวอย่าง" เป่าพูด
ด้วยน้ำเสียงเหมือนพูดคุย "เป็นข้อความถึงคน

อื่นๆ ที่อาจสงสัย"

อันธพาลคนหนึ่งพุ่งเข้าไป วิลเลียมตอบสนองตามสัญชาตญาณ ดันศอกเข้าที่หน้าอกของชายคนนั้น อากาศออกจากปอดของอันธพาลด้วยเสียงคราง แต่แรงปะทะนั้นก็เข้าครอบงำเขา อ้อมแขนหนาโอบรอบอก วิลเลียมกดส้นเท้าลงบนหลังเท้าของชายคนนั้นอย่างแรง รู้สึกถึงเสียงกระดูกชิ้นเล็กที่กรอบแกรบ แรงยึดเกาะคลายลง และเขาก็หลุดออกมา เซถอยหลังไปชนลังเปล่าที่กองอยู่บนพื้นคอนกรีตที่เปียกชื้น

เขาไม่รอช้า เขาวิ่งหนี

การไล่ล่าเต็มไปด้วยภาพเลือนรางของหัวใจที่เต้นแรงด้วยความตื่นตระหนก และการเหยียบย้ำ

ที่ลื่นไหลและอันตราย เขาหลบอยู่ใต้กันสาดที่
เปียกชุ่ม กระโดดข้ามถึงน้ำขุ่น เสียงตะโกนของ
ผู้ไล่ตามดังก้องไปตามกำแพงแคบๆ ของตรอก
ซอกซอยในตลาด โลกแคบลงเหลือเพียงการ
เผาไหม้ในปอดและเสียงฝีเท้าที่ดังตบๆ เขาหัก
เลี้ยวอย่างกะทันหัน หวังว่าจะหลุดพ้นจากมันได้
แต่กลับพบว่าตัวเองอยู่ในทางตัน กำแพง
คอนกรีตสูงป้อนคราบ ถังขยะล้นทะลักส่งเสียง
หึ่งๆ เต็มไปด้วยแมลงวัน และกลิ่นเหม็นของสิ่งที่
เน่าเสียมานาน เขาถูกต้อนจนมุม

เขาหันหลังกลับเมื่อลุงเป่าและลูกน้องสองคน
เดินกะเผลกเข้ามาขวางทางไว้ เป่าถือมีดเล่มเนื้อ
บางโค้งมนคมกริบ

“ไม่ต้องวิ่งแล้ว” เป่าพูดพลางเดินนำหน้า

"แบบนี้ต้องเร็ว ข้อความต้องชัดเจน ไม่เลอะ
เทอะ"

วิลเลียมตั้งสติ สายตาจับจ้องไปที่มิด เขาคิดถึง
เล็ก ถึงเสียงกระแทกอย่างรุนแรงครั้งสุดท้ายที่
บันทึภาพจากกล้อง นี่คือจุดจบของเขาด้วย
หรือ? ในตรอกซอกซอยที่ถูกลิ้ม เพื่อความจริง
ที่ไม่มีใครได้ยิน?

"ขอโทษนะ อเล็ก" เขาคุ่นคิด คำพูดนั้นราวกับ
การยอมรับความพ่ายแพ้อย่างเจียบงัน

เป่าฟุ้งเข้าไป มิดสั้นโค้งคมกริบเล็งไปที่คอของวิ
ลเลียม วิลเลียมสะดุ้งถอยหลัง โลกของเขาหด
เล็กลงเหลือเพียงเศษเสี้ยวของเหล็กกล้าที่ลับคม
แล้ว

มิดเล่มนั้นไม่เคยตก

เสียงเหมือนกิ่งไม้แห้งหัก คมกริบและแม่นยำ
เนียนผ่านอากาศขึ้น รุเล็ๆ ดำๆ ปรากฏขึ้น
กลางหน้าผากของลุงเป่า สีหน้าแห่งชัยชนะของ
เขาแข็งค้าง ก่อนจะดับวูบไป มิดกระทบพื้น เขา
ทรุดลงเหมือนหุ่นเชิดที่สายขาด ร่วงลงไป
แอ่งน้ำสกปรก

ลูกน้องสองคนจ้องมองเจ้านายที่ตายไปแล้วด้วย
ความตกตะลึง จากนั้นเสียงแตกดังก้องอีกครั้ง
และหนึ่งในนั้นก็หมุนตัวกลับมา กุมไหล่ตัวเองไว้
พร้อมกับร้องออกมา ชายคนที่สามไม่ต้องการ
การเกลี้ยกล่อมอีกต่อไป เขาหันหลังแล้ววิ่งหนี
เสียงฝีเท้ากระทบพื้นเปียกอย่างบ้าคลั่ง
จนกระทั่งเสียงนั้นเงียบหายไป

วิลเลียมยืนนิ่ง หายใจติดขัดในอก เขามองจากร่างไปยังปากซอย

หลินเว่ยยืนอยู่ตรงนั้น ท่ามกลางหมอกหนาที่บดบัง
ในมือของเขามีปืนพกขนาดเล็ก ควั่นลอยพุ่ง
จากที่เก็บเสียงถูกชนเข้ากับลำกล้อง สีหน้าของ
เธอสงบนิ่งจนอ่านไม่ออกราวกับทะเลสาบที่นิ่ง
สงบ

เธอเดินไปข้างหน้า ก้าวเดินเงียบงันบนพื้นเปียก
ชื้น สายตากวาดมองไปรอบๆ ซอย ก่อนจะหยุด
อยู่ที่วิลเลียม เธอไม่ได้เก็บปืนไว้ในซอง

“พี่ชายของเธอมันโง่” เธอพูดด้วยน้ำเสียงเรียบ
เฉย ปราศจากการตัดสิน เพียงแค่บอก
ข้อเท็จจริง “เขาคิดว่าความจริงคือโล่ห์ แต่มัน

ไม่ใช่ มันคือเป้าหมาย”

วิลเลียมพยายามหาเสียงของตัวเอง แม้ว่ามันจะ
แทบพรา “แก...แกฆ่าเขา”

“เขาจะเล่นเือนายแล้วโยนลงอ่าว ฉันควรจะ
ขอร้องเขาดีๆ ให้หยุดไหม” เธอใช้ปลายรองเท้า
สะกิดตัวเป่า “เขาเป็นลุง ฉันสนใจมังกรที่
เพาะพันธุ์พวกมัน”

ในที่สุดเธอก็มองตรงไปที่เขา สายตาเฉียบคม
“และนายก็โง่ยิ่งกว่าพี่ชายอีก บุกเข้ามาที่นี่ โบก
หลักฐานใส่หน้าคนที่ยอมขายอวัยวะเป็นเศษ
เหล็กได้ แกมีไหวพริบเฉียบคมราวกับค้อน
ปอนด์”

ความโกรธเกรี้ยวที่ร้อนแรงและตั้งรับ ปะทุขึ้นในห้องของวิลเลียม รวากับจะตัดขาดจากความตกใจ “ฉันไม่ได้มาที่นี่เพื่อทำตัวเนียนๆ ฉันมาที่นี่เพื่อค้นหาว่าใครฆ่าพี่ชายฉัน”

“และนายก็จะไม่ได้อะไรเลยนอกจากหลุมศพที่สมน้ำสมเนื้อ ถ้านายยังทำแบบนี้ต่อไป”

หลินเว่ยโต้ตอบ น้ำเสียงของเธอคมขึ้น

“คุณมีสิ่งที่คุณต้องการ ไม่ใช่แค่กล้องตัวนั้น คุณมีบันทึกของเขา มีคอนแทคเลนส์ของเขา มีชิ้นส่วนที่เขาทิ้งไว้เบื้องหลัง คุณเป็นภาระ แต่คุณก็เป็นเบาะแสเดียวที่ฉันมี ซึ่งคนของฉันเองไม่ได้พยายามฟัง”

พวกเขายืนประจันหน้ากันท่ามกลางความมืดมัว
ร่างของลุงเปาเป็นเครื่องพิสูจน์ที่โหดร้ายและ
นองเลือดระหว่างพวกเขา มือใหม่ผู้อาฆาตแค้น
เต็มไปด้วยความเศร้าโศกและความหุนหันพลัน
แล่น และนักสืบผู้แข็งแกร่งดุจหยก ชับเคลื่อน
ด้วยหน้าที่และความโกรธแค้นที่เย็นชาและ
ครุ่นคิด หมอกปกคลุมรอบตัวพวกเขา
พันธนาการพวกเขาไว้ในตรอกเหม็นเน่านั้น
สองพลังตรงข้ามผูกพันกันด้วยเป้าหมายเดียวที่
บรรจบกัน และความไม่ไว้วางใจอย่างลึกซึ้ง

“คุณต้องการอะไรจากฉัน”

ในที่สุดวิลเลียมก็ถาม การต่อสู้อย่างหายไปจาก
เขา ถูกแทนที่ด้วยความหวาดกลัวอันเหนียวแน่น

หลินเว่ยเก็บปืนพกไว้ในเสื้อแจ็คเก็ต “ทุกอย่าง

เจ้าจะต้องมอบทุกสิ่งที่เจ้ามีให้ข้า และในทางกลับกัน ข้าจะรักษาเจ้าให้มีชีวิตอยู่นานพอที่จะได้พบกับชายผู้ส่งข่าวพิชายของเจ้า นั่นคือข้อตกลง รับมันไป หรือไม่ก็ปล่อยมันไป แล้วดูว่าเจ้าจะอยู่ได้นานแค่ไหน”

เธอไม่รอคำตอบ เธอหันหลังแล้วเดินจากไป คาดว่าเขาจะตามมา หลังจากมองชายที่ตายอยู่บนพื้นเป็นครั้งสุดท้าย วิลเลียม วิลเลียมส์ ซึ่งไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว ก็ทำตาม

ตอนที่ 5

พันธมิตรที่ไม่มั่นคง

อากาศบนแม่น้ำโขงเปรียบเสมือนผืนน้ำ
หนาหีบเปียกชื้น อบอวลไปด้วยกลิ่นน้ำมัน
ดีเซล พืชผักเน่าเปื่อย และปลาย่างจากครัวของ
ร้านอาหารลอยน้ำ เรือ Samsara Spirit เรือ
ห้องแบนกว้างใหญ่ประดับประดาด้วยธงมนต์สี
ซีดจางและไฟ LED กระพริบระยิบระยับ คือจุด
หมายปลายทางที่พวกเขาเลือก มันลอยละล่อง
อย่างแผ่วเบาในกระแสน้ำโคลน เปรียบ เสมือน
เกาะแห่งแสงอันนำหวาดหวั่นท่ามกลางแสง
สนธยาที่คืบคลานเข้ามา

หลินเว่ยนั่งฟังหลังเรืออย่างเคยชิน เธอ
มองวิลเลียม เดรกเดินเข้ามา เงาของเขาตัด
ผ่านแสงสลัวๆ ของลูกค้าคนอื่นๆ เขา
เคลื่อนไหวราวกับผู้ชายที่คาดหวังว่าจะมีมิดปัก
หลังได้ทุกเมื่อ ไหล่แนบแน่น สายตาสอดส่อง

ตลอดเวลา เขาเลื้อยตัวไปนั่งบนเก้าอี้ไม้ไผ่ผึ่ง
ตรงข้ามเธอ แก้วพลาสติกส่งเสียงครางครวญ
ครางภายใต้น้ำหนักของเขา ช่องว่างระหว่าง
พวกเขานั้นไม่ใช่แค่โต๊ะเล็กๆ เปื้อนคราบน้ำมัน
แต่มันคือช่องว่างระหว่างแรงจูงใจและวิธีการ

"คุณมาคนเดียวเหรอ?"

เสียงของวิลเลียมดังก้องต่ำ แทบไม่ได้ยินแม้แต่
เสียงกระซิบเหนือน้ำและเสียงเรือหางยาวที่ดังมา
แต่ไกล

“ไม่เหมือนคุณ คุณเดรค ฉันไม่จำเป็นต้องให้
เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมาช่วยคุณด้วย”

หลินเว่ยตอบ น้ำเสียงเย็นชาราวกับหยดน้ำเกาะ

บนแก้วชามะลิ เธอจิบช้าๆ สายตาไม่ละจากเขา

“โซว์ให้ฉันดูหน่อยสิว่ามีอะไร”

วิลเลียมกัดฟันแน่น แต่เขาหยิบแผ่นจารีกลับ
บางๆ ออกมาจากกระเป๋าหนังเก่าๆ ของเขา เขา
เลื่อนมันข้ามโต๊ะไป บนหน้าจอตีที่แข็งทื่อคือ
ใบหน้าของชายรอสักมังกร ถ่ายด้วยภาพเทเล
โฟโต้ที่หายากร้าน งูที่ขดตัวอยู่ดูเหมือนจะเดิน
ไปมาในแสงแบบฟลักเซล

“เขาชื่อคอง”

หลินเว่ยตอบ ไม่ใช่คำถาม

"เขาไม่ใช่แค่คนกล้ำมโต เขาคือผู้บังคับใช้
กฎหมายระดับสูงของกลุ่มอาชญากร เป็นผู้

ประสานงานโดยตรงกับมาเฟียฮ่องกง เขาคือ
แกนหลักของปฏิบัติการฟอกเงินที่ยักยอกเงิน
หลายพันล้านผ่านคาสีโนและบริษัทบังหน้าใน
พนมเปญ มันกำลังทำลายเสถียรภาพทาง
เศรษฐกิจของภูมิภาคทั้งหมด"

ดวงตาของวิลเลียมที่มีดมนด้วยความเหนื่อยล้า
และความเศร้าโศกฉายแววแห่งชัยชนะอันขม
ขื่น

"แสดงว่าคนของคุณรู้เรื่องเขาแล้วสินะ"

"เรารู้จักเขา การติดตามเขาเป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

เธอตะแห่น้ำจ่อ "เปิดทีเหลือ"

วิลเลียมเลื่อนไปที่คลิปสุดท้ายจากกล้องของ
พี่ชาย ภาพสั้นไหว่แสดงให้เห็นการประชิด

บนท่าเรือที่ปกคลุมไปด้วยหมอก กองอยู่ที่นั่น
กำลังแลกเปลี่ยนกระเปาะเอกสารกับชายคนหนึ่ง
ซึ่งใบหน้าถูกบดบัง แต่เมื่อกล้องแพนอย่างไม่
มั่นคง กล้องก็จับภาพสิ่งอื่นที่อยู่เบื้องหลังได้ ซึ่ง
จอดอยู่ใต้กันสาดเหล็กลูกฟูก นั่นคือรถจี๊ป
ไม่ใช่รถจี๊ปธรรมดา มันเป็นรถประจำตำแหน่ง
ทหารกัมพูชา สีส้มอมเขียวและเครื่องหมาย
เฉพาะต่างๆ เด่นชัดแม้ในสภาพแสงน้อย

"เห็นไหม"

วิลเลียมกระซิบพลางโน้มตัวไปข้างหน้า ข้อนี้น่า
ขำขันแต่ชอบโต๊ะ ความโกรธเกรี้ยวที่แฝงอยู่
ในน้ำเสียงของเขาคือพลังที่แฝงอยู่

"ไม่ใช่แค่แก๊งสเตอร์ แต่เป็นรัฐบาล พวกเขา
ทั้งหมดก็ร่วมมือด้วย พี่ชายฉันไม่ได้บังเอิญไป

เจอแก๊งค์มนุษย์ เขาค้นพบสาเหตุว่าทำไมมันถึงมีอยู่จริง"

คำคืนดูหนักยิ่งขึ้น เสียงพูดคุยร่าเริงจากโต๊ะอื่นๆ ค่อยๆ จางหายไปเป็นเสียงกระซิบกระซาบ อันน่าสะพรึงกลัว แม่น้ำที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นฉากหลังอันงดงาม ตอนนี้กลับให้ความรู้สึกเหมือนคุณน้ำที่กั้นพวกเขาไว้ท่ามกลางแผนการสมคบคิดอันใหญ่โตเกินจินตนาการ

หลินเว่ยยังคงนิ่งเฉย แม้จิตใจจะพลุ่งพล่านเชื่อมโยงเรื่องราวที่เธอเคยแต่ตั้งทฤษฎีไว้

"การปกปิดนั้นยิ่งใหญ่กว่าอาชญากรรมเสมอ คุณเดรก พี่ชายของคุณเป็นนักข่าวที่ดี เขาค้นพบต้นตอ ไม่ใช่แค่อาการ"

“เขาเป็นนักข่าวที่ตายไปแล้ว”

วิลเลียมแก้ตัว เสียงของเขาสั่นเครือ เขามองไป
ทางอื่น มองความมืดมิดของแม่น้ำ พลาตัสตี
เมื่อหันกลับมา สีหน้าของเขาดูแข็งกร้าว

“เขาส่งอีเมลฉบับสุดท้ายมาให้ฉัน ก่อนที่พวก
เขา... ก่อนที่มันจะเกิดขึ้น เขาถอดรหัสการ
เข้ารหัสของพวกเขาได้บางส่วน”

เขาเปิดไฟล์ใหม่ในแท็บเลิตขึ้นมา — อีเมลที่
ถูกปกปิดอย่างหนัก ชุดรหัส และหมายเลข
เส้นทางธนาคาร "มันเป็นสมุดบัญชี เงินใต้โต๊ะ
เจ้าหน้าที่ระดับสูงในกระทรวงพาณิชย์และสำนัก
งานตำรวจแห่งชาติ ทุกคนรับเงินจากกลุ่ม
อาชญากร เงินเหล่านี้ถูกฟอกผ่านเครือข่าย

บริษัทบงกช ทั้งบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์
หน่วยงานส่งออก-นำเข้า ทั้งหมดอยู่ในกัมพูชา"

หลิน เว่ยหยิบแทบเล็ดขึ้นมา นิ้วของเธอขยับ
อย่างคล่องแคล่วราวกับฝึกฝนมา ขณะที่เธอชุม
ดูข้อมูล เธอเปรียบเทียบชื่อที่เห็นด้วยฐานข้อมูล
ในใจของเธอเอง ความรู้สึกมั่นใจเย็นชาแล่นเข้า
มาในใจ เรื่องนี้ใหญ่กว่าที่อินเทอร์เน็ตโรลเคยกล่าว
มันคือความเสื่อมโทรมของสถาบัน

"เรื่องนี้เปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์การดำเนินงาน"
เธอกล่าว เสียงของเธอแทบไม่เป็นเสียงกระซิบ
"เราไม่ได้ตามล่าอาชญากรอีกต่อไปแล้ว เรา
กำลังสืบสวนระบอบการปกครองเงา"

"แล้วคุณเล่นอะไรครับ เจ้าหน้าที่" วิลเลียมถาม

ชื่อเรื่องแฝงไปด้วยความเยาะเย้ยเล็กน้อย
"ยื่นรายงานหรือ?"

รอให้คณะกรรมการอภิปรายเรื่องผลกระทบทาง
การเมือง ขณะที่ยังคงและเพื่อนรัฐบาลของเขา
หายตัวไป?"

หลิน เว่สสบตากับเขา และเป็นครั้งแรกที่
ประกายบางอย่างที่แฝงไปด้วยความเป็นมือ
อาชีพที่ไร้ซึ่งความเป็นมืออาชีพปรากฏชัดขึ้น
ในความมืดมิด "'แผน' ของผมคือการใช้เส้น
สายภายในหน่วยข่าวกรองเพื่อยืนยันตัวตนที่
เชื่อมโยงกับอีเมลเหล่านี้ ผมจำเป็นต้องรู้ว่า
เจ้าหน้าที่คนใดถูกบุกรุก และในระดับใด ผมยัง
จะเจาะลึกปฏิบัติการของกอง ผมจำเป็นต้อง
ค้นหาจุดอ่อนและจุดอ่อน"

“และผมจะรวบรวมพันธมิตร” วิลเลียมกล่าว
แผนของเขาแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับวิธีการ
ทำงานแบบมีระเบียบแบบแผนของเธอ

“ผมมีเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายอยู่สองสามคน
ที่ผมยังคงไว้ใจ คนที่เคยร่วมงานกับผม พวกเขา
เขาไม่ชอบกลิ่นนี้มากไปกว่าผม”

เขาโน้มตัวเข้ามาอีกครั้ง เสียงของเขากลายเป็น
เสียงกระซิบที่แผ่ไปด้วยแผนการสมคบคิด ซึ่ง
ถูกกลืนหายไปสู่อากาศชื้น

“และระหว่างที่นายกำลังฝึกสายลับ ฉันจะเตรียม
ตัว เพราะนายกับฉันรู้ว่าพวกเขา กำลังจะมา ทั้ง
มือสังหารของคอง และทีมกวาดล้าง

'อย่างเป็นทางการ'

อะไรก็ตามที่คนในรถจี๊ปส่งมา พวกเขาจะ
พยายามปิดปากพวกเราให้เงียบไปตลอดกาล"

ลมกระโชกแรงฉับพลันทำให้ร่มมนตร์สั้นไหว
สร้างความสั่นสะท้านไปทั่วเรือ แสงไฟริบหรี่ ใน
ชั่วพริบตาที่เกือบมืดมิด ทั้งคู่แข่งค้ำ มือทั้งสอง
ข้างขยับเข้าหาอาวุธที่ซ่อนไว้โดยสัญชาต
ญาณ บรรยากาศที่ครั้งหนึ่งเคยตึงเครียด
ตอนนี้กลับเต็มไปด้วยความหวาดระแวง

แสงไฟสว่างขึ้น พวกเขาเป็นเพียงคนสองคนใน
สายน้ำนับล้าน แต่ช่วงเวลานั้นได้ตอกย้ำความ
เป็นจริงของพวกเขา พวกเขาคือเหยื่อ และเหล่า
นักล่าก็อยู่ทุกหนทุกแห่ง

"ถ้าอย่างนั้นเราก็เข้าใจกัน"

หลินเว่ยกล่าวในที่สุด มันไม่ใช่เรื่องของความ
ไว้วางใจ แต่มันคือคำประกาศถึงความจำเป็น
ร่วมกัน "เราแบ่งปันข้าวกรองกัน ทุกอย่าง ไม่มี
ความลับ การโจมตีแบบดุดันของคุณกับ
เครือข่ายข้าวกรองของผมเป็นสิ่งเดียวที่จะมี
โอกาสรอดจากเหตุการณ์นี้"

วิลเลียมพยักหน้าห้วนๆ อย่างเคร่งขรึม "ตกลง
แต่ถ้าเราเจอคนที่สั่งฆ่าพี่ชายผม... เขาก็ต้อง
เป็นของผม"

หลินเว่ยจ้องมองเขาอยู่ครู่หนึ่ง เธอไม่เห็นด้วย
แต่ก็ไม่ได้คัดค้านเช่นกัน เธอเพียงแต่ยืนนิ่ง วาง
ธนบัตรสองสามใบไว้บนโต๊ะ "ฉันจะติดต่อ

กลับไป ระวังหลังด้วยนะ คุณเดรค เงามีตมิตา”
เธอหายวับไปกับความมืดริมฝั่งแม่น้ำ ปล่อยให้
วิลเลียมอยู่คนเดียวบนโถ๊ะ เขาจ้องมองภาพ
รถจี๊ปทหารที่หยุดนิ่งบนแผ่นจารึก ซึ่งเป็น
หลักฐานของฆาตกรพี่ชายเขา พันธมิตรได้ถูก
สร้างขึ้น เป็นข้อตกลงอันเปราะบางระหว่างอาวุธ
แห่งการแก้แค้นและมิดฟ้าตัดแห่งความยุติธรรม
การตามล่าเริ่มต้นขึ้น และน้ำขุนของแม่น้ำโขงก็
อันตรายยิ่งขึ้นอย่างไม่สิ้นสุด

ตอนที่ 6

กลเม็ดของผู้ให้ข้อมูล

การตัดสินใจตามหาวันนั้นคือการเสี่ยงดวงอย่างสิ้นหวัง อดีตเจ้าหน้าที่ผู้เสื่อมเสียชื่อเสียงคือผี ชายผู้พยายามเปิดโปงเงื้อมมือของกลุ่มอาชญากร แต่กลับถูกพวกนั้นบีบคอแทนสถานที่สุดท้ายที่เขารู้จักคือวัดเกรวาทที่ซ่อนตัวอยู่ในป่าทึบที่ปกคลุมไปด้วยหมอกหนาใกล้ชายแดนไทย เป็นที่หลบซ่อนตัวหรือเป็นที่ตาย

การเดินทางของพวกเขานั้นเปรียบเสมือนการเรียนรู้วิชาการค้าขายอันล้ำเลิศและการเรียนรู้เรื่องความหวาดระแวงอันโหดร้าย

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นที่ตลาดกลางกรุงพนมเปญอันรุ่มรวย หลิน เว่ย ผู้ซึ่งสวมเสื้อเชิ้ตผ้าลินินสีเรียบๆ และหมวกปีกกว้าง เดินฝ่าฝูงชนอย่างเสียบเขียบราวกับผี วิลเลียมผู้เดินตาม

รอยเท้าของเธอ รู้สึกเหมือนวัวกระทิงในร้าน
ขายเครื่องลายคราม

"ใจเย็นๆ"

เธอพิมพ์คำพาลงหยุดอยู่ที่แผงขายนาฬิกาปลอม
เธอไม่ได้มองเขา ดวงตาของเธอกวาดมองฝูง
ชนผ่านเงาสะท้อนของตู้กระจก

"นายเช็คเลขหกบอยเกินไปแล้ว ดูเหมือนทหาร
เลย ทำตัวเหมือนนักท่องเที่ยวซะสิ ดูเหมือนหลง
ทาง"

"ฉันหลงทาง"

วิลเลียมบ่นพิมพ์คำ แต่เขาฝันให้หลุดลง
หยิบสร้อยข้อมือเงินสีฉูดฉาดขึ้นมาทำท่าสนใจ
น้ำหนักของปืนพกที่ซ่อนไว้ราวกับสัญญาณไฟ

"เห็นผู้ชายใส่เสื้อเชิ้ตสีฟ้าข้างแผงทุเรียนไหม
เขามาอยู่แถวบ้านเราตั้งสามช่วงตึกแล้ว"

หลินเว่ยพูดด้วยน้ำเสียงเรียบๆ เรียบๆ

"เขานิastyไม่ดี กลิ่นเหมือนค่ายตำรวจกับ
น้ำหอมหลังโกนหนวดราคาถูก"

เลือดของวิลเลียมเย็นเฉียบ "ตำรวจเหรอ?"

"ตำรวจพวกนั้น" เธอแก้ "ไผ่ยาม" เธอต่อรอง
ขอไผ่ยามอย่างเกียจคร้าน ก่อนจะหันหลังเดิน
หายไปทางเดินแคบๆ ที่เต็มไปด้วยร้านขาย
ผ้า วิลเลียมเดินตามแผนไปหลบในทางเดินอีก
ทางหนึ่ง กลิ่นรูปหอมและปลาแห้งหอมพุ่งเข้า
จมูก เขาได้ยินเสียงอีกทีก็ครีकโครมอย่าง

กะทันหัน — รถเซ็นฟลิคคว่ำ พ่อค้าตะโกน —
และเมื่อเขาหันกลับไปมอง ชายเสื้อเชิ้ตสีฟ้า
กำลังพยายามดึงตัวเองออกจากผ้าไหมที่พันกัน
ยุ่งเหยิง ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความหงุด
หงิด หลินเว่ยหายไปในไหนไม่รู้ เธอพบเขาห่าง
ออกไปสองช่วงตึก กำลังเลื้อยตัวไปนั่งที่เบาะ
ผู้โดยสารของรถตุ๊กตุ๊กเก่าๆ ที่เขาเข้ามาตาม
คำสั่งก่อนหน้านี้

"คุณ—"

"การเบี่ยงเบนความสนใจเป็นศิลปะที่บริสุทธิ์
กว่าการเผชิญหน้า"

เธอพูด สีหน้าของเธออ่านไม่ออกหลังแว่นกัน
แดด "จำไว้นะ"

พวกเขาเปลี่ยนรถสามครั้ง จากระดักตักไปยัง
รถเก๋งสนิมเขรอะที่จอดไว้ในที่ที่นัดไว้ และ
สุดท้ายก็เปลี่ยนรถมอเตอร์ไซค์ที่เพื่อนโคลน
สองคัน เพื่อเดินทางช่วงสุดท้ายอันแสนอันตราย
สู่เทือกเขากระวาน การขยายตัวของเมืองใหญ่
เปลี่ยนเป็นนาข้าวสีเขียวมรกต ก่อนจะกลายเป็น
ป่าทึบที่กลืนกินแสงแดด อากาศเริ่มเย็นยะ
เยือก เย็นสบาย และมีชีวิตชีวาด้วยเสียงจิ้งจก
ร้องเจื้อยแจ้วและเสียงชะนีร้องไถ่

ขณะที่พวกเขาล่องลอยไปตามถนนที่คดเคี้ยว
และเป็นหลุมเป็นบ่อ บรรยากาศแห่งภยันตรายก็
เปลี่ยนจากการเฝ้าระวังอย่างเป็นระบบของเมือง
ไปสู่ความรู้สึกไม่สบายใจอย่างลึกซึ้งในถิ่น
ทุรกันดาร หุ่กมู๋อับให้ความรู้สึกเหมือนเป็นจุด
ชุมโจมตี เสียงคำรามของยานพาหนะที่อยู่ไกลๆ

ทุกครั้งก็ส่งอะดรีนาลีนพุ่งพล่านไปทั่วร่างของวิลเลียม เขากำลังเรียนรู้ถึงความจริงอันโหดร้ายของภารกิจของพวกเขา นั่นคือ ศัตรูไม่ใช่แค่คนๆ หนึ่ง แต่มันคือสภาพแวดล้อม ระบบ และความรู้สึกหวาดกลัวที่แผ่ซ่านไปทั่ว

"พวกมันอาจอยู่ที่ไหนก็ได้ในที่นี่"

วิลเลียมพูดด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น ขณะที่เขาปั่นจักรยานเคียงข้างเธอที่จุดชมวิว เบื้องล่าง ป่าดิบทอดยาวไปจนถึงขอบฟ้า ทะเลสีเขียวที่ทอดยาวไม่ขาดสาย

"ใช่" หลินเว่ยตอบพลางดูแผนที่ในโทรศัพท์

"แต่พวกเราเหมือนกัน ป่าดงดิบซ่อนตัวและคุกคาม นั่นเป็นเหตุผลที่วันนี้เลือกที่นี่"

พวกเขาพบวัดพนมเครลล์ ตั้งอยู่บนไหล่เขาที่ปกคลุมไปด้วยหมอก เป็นสถานที่เงียบสงบ มีเพียงเสียงลมพัดผ่านต้นลีลาวดีโบราณและเสียงระฆังวัดที่ดังกังวานแผ่วเบา พระภิกษุในชุดสีส้มเคลื่อนไหวอย่างเชื่องช้าและสงบนิ่ง ดวงตาของพวกเขารับรู้ถึงผู้มาเยือนอย่างไม่สงสัย บรรยายภาพเหมือนโลกที่ห่างไกลจากความเสื่อมโทรมของเมือง เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ให้ความรู้สึกทั้งศักดิ์สิทธิ์และน่าสะพรึงกลัวท่ามกลางความโดดเดี่ยว

สามเณรหนุ่มพาพวกเขาไปยังกระท่อมเล็กๆ ริมเขต ข้างในนั้น วันนั้นนั่งอยู่บนเสื่อธรรมดาๆ เขาเป็นชายร่างท้วมด้วยความกลัวอายุไม่เกินห้าสิบปี ดูราวกับอายุยี่สิบกว่าปี ใบหน้าของเขาราวกับแผนที่นำทาง และดวงตา

ของเขาจมดิ่งลงสู่ห้วงแห่งความหวาดกลัวตลอด
กาล เขากำสายประจำไว้แน่น นิ้วขยำมันราวกับ
เชือกช่วยชีวิต

"หลิน เว่ย"

เขากระซิบ เสียงแหบพร่าเพราะไม่ได้ใช้งาน

"หญิงหน่วยสืบราชการลับ และเธอ"

สายตาของเขาเลื้อยมองวิลเลียม

"เธอคือพี่ชาย คนที่แสวงหาไฟ"

เขาพูดเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาที่

ปลอดภัยกว่าและอยู่ห่างไกลกว่า

"เธอพยายามเตือนคนอื่นนะ วานัค" หลิน เว่ย

กล่าว น้ำเสียงของเธอนุ่มนวลกว่าที่วิลเลียมเคย

ไต้ยีน เธอคุกเข่าลง ยืนตัวตรงระดับสายตาเขา
"เราต้องรู้ในสิ่งที่เธอรู้ เกี่ยวกับคอง เกี่ยวกับ
เงิน"

สายตาของวานน์คมองไปที่ประตูกระท่อม รว
กับคาดหวังว่าจะมีภูตผีโผล่ออกมาจากหมอก
"เธอไม่เข้าใจ เธอคิดว่าเธอกำลังขุดหาราก เธอ
กำลังขุดหลุมศพตัวเอง"

"บอกเราสิ" วิลเลียมเร่งเร้า ไม่อาจจะรับความเร่ง
รีบที่แฝงอยู่ในน้ำเสียงของเขาได้

"เงินไว้ทำอะไร?"

แพนฟอกเงิน... มันใหญ่เกินกว่าจะโลกอย่าง
เดียว"

เสียงหัวเราะแห่งๆ ขมขื่นหลุดออกมาจากริม
ฝีปากของวันนัค

"ความโลภ?

ความโลภเป็นเรื่องธรรมดา มันคือความ
ทะเยอทะยาน อำนาจ

" เขาโน้มตัวไปข้างหน้า ลูกบิดหยุดนิ่งอยู่ในมือ
"คอลเซ็นเตอร์ การหลอกลวงทางออนไลน์...
พวกมันเป็นฉาบบังหน้า มันคือฉาบบังหน้า ไซ
แล้ว มันคือฉาบบังหน้าเพื่อหวังผลกำไร การค้า
มนุษย์เป็นแรงงาน ทั้งคนพูดภาษาอังกฤษ
คนทำงานด้านเทคโนโลยี คนสิ้นหวัง แต่กำไร...
กำไรนั้นเปรียบเสมือนแม่น้ำที่ไหลลงสู่ทะเล"

เขาหยุดพูด รวบรวมความกล้า ความเจ็บใน
กระท่อมกลายเป็นภาระหนักอึ้ง

"คอลเซ็นเตอร์เป็นฉากบังหน้า"

เขาพูดซ้ำ เสียงกระซิบของเขาเบาลง

"การคำนวณบุษย์เป็นแรงงานเพื่อกลโกง แต่เงิน...
เงินนั้นมีไว้สำหรับสิ่งอื่น เพื่อนายพล เพื่อ
สงครามส่วนตัวของพวกเขา"

คำพูดนั้นลอยวนอยู่ในอากาศ ทำให้กระท่อมที่
เย็นอยู่แล้วเย็นเฉียบ วิลเลียมรู้สึกถึงชิ้นส่วน
ปริศนาที่เขาและพี่ชายรวบรวมมาอย่างดุเดือด
ประกอบกันขึ้นใหม่เป็นภาพใหม่ที่น่าสะพรึงกลัว

"สงครามส่วนตัวเธอ?" หลิน เว่ยกาม ความ
สงบเยือกเย็นแบบมืออาชีพของเธอกลับมา
มั่นคงอีกครั้ง แม้วิลเลียมจะมองเห็นแววตาที่จด
จ่ออย่างเข้มข้น "กับใคร?"

"กับใครก็ตาม"

วันนั้นกล่าวพลางกางมือออกด้วยท่าทางสิ้นหวัง
"รัฐบาลในพนมเปญที่พวกเขาควบคุมไม่ได้
ทั้งหมด?"

กลุ่มคู่แข่งในกองทัพ?

พวกเขากำลังสร้างกองทัพส่วนตัวขึ้นมาโดยใช้
เงินจากความทุกข์ยาก การหลอกลวง การค้า
มนุษย์... ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเชื้อเพลิง เงินซื้อ

อาวุธ ความรักดี และความเจียบงัน มันซื้อ
อนาคตที่พวกเขาไม่อาจแต่ต้องได้ พี่ชายของ
คุณ" เขาพูดพลางมองวิลเลียมตรงๆ "เขาไม่ได้
แค่พบอาชญากรรม เขาพบการรัฐประหารที่
กำลังดำเนินอยู่"

การเปิดเผยนี้สร้างความตกตะลึงอย่างใหญ่
หลวง นี่ไม่ใช่แค่การนำฆาตกรของพี่ชายมาสู่
กระบวนการยุติธรรม แต่เป็นการป้องกันไม่ให้
ประเทศชาติถูกกลืนกินด้วยสงครามเงา

ขณะที่พวกเขาจลจลอยู่กับสิ่งนี้ จู่ๆ ก็มีเสียง
แหลมคมดังขึ้นท่ามกลางความเจียบงัดของ
อาราม ไม่ใช่เสียงระฆังวัด แต่เป็นเสียงปืนไรเฟิล
ทรงพลังดังขึ้นอย่างชัดเจน ตามมาด้วยเสียง
สะเทือนไม้บนหลังคากระท่อม

เวลาของพวกเขาหมดลงแล้ว วิหารถูกบุกรุก

"ลงมา!"

วิลเลียมคำราม เหยิงแวนน้ำคลงกับพื้น ขณะที่
กระสุนนัดที่สองพุ่งทะลุกำแพงตรงที่ศีรษะของ
ชายคนนั้นเคยอยู่ หลินเวยกำลังเคลื่อนไหว ชัก
ปืนออกมา ร่างแนบชิดกับโครงกระดูกท่อม ขณะที่
เธอกวาดสายตามองไปตามแนวต้นไม้ที่ปกคลุม
ไปด้วยหมอก

ป่าที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นที่ซ่อนตัว กลั่นกลายเป็นรัง
ของพลซุ่มยิง แผนการของผู้ให้ข้อมูลของพวกเขา
เขากลับกลายเป็นการต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอด

ตอนที่ 7

เหตุการณ์ชายแดน

กระท่อมที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นสถานที่
ศักดิ์สิทธิ์ ตอนนี้กลับให้ความรู้สึกราวกับหลุม
ศพ คำสารภาพกระซิบของวันนั้น—“สงคราม
ส่วนตัว”—แขวนอยู่ในอากาศชื้นและนิ่งสงบ
ความจริงอันน่าสะพรึงกลัวราวกับจะดูด
ออกซิเจนออกไปจากห้อง วิลเลียมมีנג ภาพ
ของพี่ชายเปลี่ยนจากนักข่าวนักรบไปเป็นชายผู้
บังเอิญพบมะเร็งร้ายที่คร่าชีวิตคนทั้งชาติ

หลิน เว่ ผู้ยึดมั่นในหลักปฏิบัติเสมอมา กำลัง
เร่งหารายละเอียดให้ชัดเจน

“นายพลคนไหน? กองทัพนี้กำลังรวมตัวกันที่
ไหน? เราต้องการชื่อ สถานที่ และสายการ
บังคับบัญชา”

มือที่สั่นเทาของวันนั้นคอบถ้วชาดินเผาใบเล็ก
ของเหลวกำลังกระฉอกอย่างรุนแรง

“หลักฐาน... มันคือทั้งหมด...”
เขาพูดประโยคไม่จบ

โลกภายนอกปะทุขึ้น

มันไม่ได้เริ่มต้นจากเสียงเดียว แต่เป็นเหมือน
ซิมโฟนีแห่งความรุนแรงที่สั่นสะเทือนรากฐาน
ของอาราม เสียงหุ่่มลึกและสะเทือนขวัญที่
สั่นสะเทือนไปทั่วพื้น ตามมาด้วยเสียง

ตึด-ตึด-ตึด-ตึด

ดังต่อเนื่องกันอย่างรวดเร็ว ทำลายความเงียบ

สังกัดของขุนเขาให้แหลกสลาย บานหน้าต่าง
กระดาษสั้นไหวรากับภูตผีที่โกรธเกรี้ยว ระฆัง
ใบหนึ่งดังขึ้นครั้งหนึ่งอย่างไม่สอดคล้องกัน
ก่อนจะถูกกลืนหายไปกับเสียงอีกที

วิลเลียมลุกขึ้นยืนในทันที สัญชาตญาณทหาร
ของเขาเหนือกว่าทุกสิ่ง "ปืนใหญ่ ปืนกลหนัก
ใกล้แล้ว"

หลินเว่ยอยู่ที่หน้าต่าง ไขปลายมิดฟ้าแผ่นไม้ไผ่
ของบานเกล็ดให้พอมองออกไปได้ ป่าที่บดปอก
คลุมไปด้วยหมอกถูกแสงวาบแวบแวมเป็นระยะๆ
ไกลๆ รวากับหิ่งห้อยร้าย

วันนั้นขีดตัวเป็นลูกบอลบนเสื่อ เสียงครางเบาๆ
หลุดออกมาจากริมฝีปาก

"ชายแดนไทย"

เขาครางเบาๆ เสียงของเขาแทบไม่ได้ยิน
ท่ามกลางเสียงฟ้าร้อง

"มันเกิดขึ้นบ่อยนะ พวกเขากันว่าเป็น 'การ
ปะทะ' เป็น 'ข้อพิพาทชายแดน' แต่สิ่งที่พวกเขา
บอกกับผู้คน... มันเป็นเรื่องโกหก"

กระสุนปืนใหญ่อีกนัดหนึ่งตกลงมา คราวนี้ใกล้
เข้ามา พื้นดินสั่นสะเทือน ฝุ่นผงฟุ้งกระจายจาก
หลังคามุงจากของกระท่อมพุ่งเข้าใส่ศีรษะของ
พวกเขา อากาศดูเหมือนจะสั่นสะเทือนอย่าง
รุนแรง

"โกหกอะไร" หลินเว่ยถาม เสียงของเธอแหลม
คม ทำลายความกลัวของเขา เธอจ้องมองแนว

ต้นไม้ ร่างกายขดตัวแน่น

"รายชื่อผู้บาดเจ็บ!"

วานนี้เครื่องออกมา กำลुकประจำแนจนเชือก
ขาด ลุกบัดไม้กระเด็นไปทั่วพื้น "

ในข่าวบอกว่ามีคนตายหนึ่งร้อยคน
โศกนาฏกรรม ความจริง...

" เขาคล่ำหาเสื้อคลุมเรียบง่าย นิ้วสั้นอย่างหนัก
จนแทบจับชิปข้อมูลสีดำขนาดเล็กไม่ได้ เขายื่น
มันไปทางวิลเลียม "

รายชื่อที่แท้จริง! ไม่ใช่ร้อยคน มากกว่าหนึ่ง
หมื่นคน! สูญหาย เสียชีวิต และพลัดถิ่น พวก
เขาซ่อนมันไว้เพื่อรักษาขวัญกำลังใจ เพื่อให้

ความช่วยเหลือและการลงทุนจากต่างประเทศ
ไหลมาจากพันธมิตรที่มองข้าม! เงินสำหรับ
'ความพยายามทำสงคราม'... มันเข้ากระเป๋า
ส่วนตัวของพวกเขา!"

วิลเลียมหยิบชิปขึ้นมา มันอุ่นจากมืออัน
หวาดกลัวของวันนั้น และรู้สึกหนักอึ้งยิ่งกว่า
วัตถุใดๆ ที่เล็กขนาดนั้นจะมีสิทธิ์ได้ หนึ่งหมื่น
คน ขนาดของการปิดบังนั้นน่าตกใจ

"นั่นคือสิ่งที่พี่ชายของฉันพบ"

วิลเลียมกระซิบ ด้วยความตระหนักในความรู้สึก
ราวกับหินเย็นๆ ในห้อง

"เขาไม่ได้แค่พบแผนการฟอกเงิน เขาพบการ

ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่ซ่อนอยู่ในที่โล่งแจ้ง"

เสียงแตกแหลมคมของเศษไม้ที่แตกออกจาก
ประติมากรรมหลักทำลายช่วงเวลานั้น มันไม่ใช่
สงครามที่ห่างไกลและไร้ตัวตนอีกต่อไป
สงครามได้มาถึงพวกเขาแล้ว

ประตูบานบางของกระท่อมระเบิดเข้าด้านใน
หลุดออกจากบานพับด้วยแรงเตะอันทรงพลัง
เงาตัดกับแสงวาด้านนอกคือทหารในชุดสี
เขียวหม่นหมองที่คุ้นเคยของกองทัพกัมพูชา
แต่การเคลื่อนไหวของพวกเขาไม่ได้เหมือนกับ
ทหารที่มีวินัย พวกเขาคือการเคลื่อนไหวที่
ก้าวร้าวและสิ้นไหวของนักฆ่ามืออาชีพ
และในบรรดาพวกเขา มีร่างหนึ่งที่ดูเหมือนฝัน
ร้ายอย่างแท้จริง นั่นคือคอง

เขาก้าวเข้าไปในกระท่อม รอยสักมังกรของเขา
บิดเบี้ยวไปมาท่ามกลางแสงริบหรี่จากการต่อสู้อย่าง
ดำเนินอยู่ด้านนอก รอยยิ้มอันโหดร้ายดูจางลง
ปรากฏบนใบหน้าของเขา ขณะที่สายตาจับจ้อง
ไปที่วิลเลียม

"พี่ชายผู้โศกเศร้าและวิญญาณของอินเตอร์
โพล" เสียงของคองเป็นเสียงคำรามต่ำ แผงไป
ด้วยความขบขัน "ช่วยให้ข้าไม่ต้องลำบาก
ค้นหา"

"ลงไป!" หลิน เว่ตโกน

โลกสลายกลายเป็นพายุแห่งเสียงและแสงวาบ
จากปากกระบอกปืน
หลิน เว่ ฝึกฝนความแม่นยำขั้นเทพ เธอไม่ยั้ง

นั่งและยิงปืนใส่กัน เธอขยับตัว เจมมีดอยู่ใน
พื้นที่คับแคบ หรูดตัวลงคุกเข่าข้างหนึ่งหลังหีบ
ไม้หนักอึ้ง เสียงปืนนัดแรกของเธอไม่ได้ยิงไปที่
คอง แต่ยิงไปที่อาวุธของทหารนำ เสียงแตกดัง
สนั่นตามมาด้วยเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดเมื่อ
ปืนไรเฟิลกระทบพื้น เธอกำลังก่อความวุ่นวาย
ขัดขวางการโจมตีของพวกเขา

"วิลเลียม ถอยไป! เตี่ยวนี้!"

เธอส่ง เสียงของเธอสงบนิ่งอย่างน่าเหลือเชื่อ
ท่ามกลางเสียงคำรามของปืนกลอัตโนมัติที่ตั้ง
กึกก้องไปทั่วกระท่อม เศษไม้และฝุ่นผงฟุ้ง
กระจายไปทั่ว ขณะที่กระสุนปืนถูกกัฏกร่อนผนัง

วิลเลียมทำตามสัญญาณโดยแท้ จับแขน
แวนเน็ค ลากชายผู้หวาดกลัวไปยังหน้าต่าง

ด้านหลังที่เขาสังเกตเห็นตอนเข้ามา เขายังปีน
ข้ามไหล่อย่างไม่เลือกหน้า เสียงรายงานดังสนั่น
ในพื้นที่แคบๆ บีบให้ทหารต้องหลบซ่อน

"ได้โปรด อย่า พวกเขาจะฆ่าฉัน!" แวนัคสะอื่น
ให้ ขาของเขาก่อนยวบ

"ฉันไม่ยอมให้พวกมันทำ!"

วิลเลียมครางพลาญลากเขาไปด้วย

คงไม่สะทกสะท้านกับการยิงต่อสู้ ยกปืนพกที่
ออกแบบเองขึ้น เล็งไปที่ตำแหน่งของหลินเว่ย
ไม่ใช่วิลเลียม เธอเห็นมัน หมุนตัว และยิงสอง
นัด เสียงปืนบังคับให้คงต้องหลบหลังกรอบ
ประตู แต่ลูกน้องคนหนึ่งใช้การเปียงเบนความ
สนใจนั้นเพื่อเดินหน้าต่อไป

ในตอนนั้นเองที่วิลเลียมเห็นมัน จุดสีแดงเล็กๆ ที่
แทบมองไม่เห็น สั่นไหวอยู่บนหน้าอกของวันัค
มันเต้นระบ่าอยู่ชั่วเสี้ยววินาที เหมือนหิ่งห้อยร้าย
ที่กำลังมองหาที่อยู่

"มือปืน!" เขาคำรามพลางโยนร่างลงต่อหน้าผู้
แจ่งข่าว

แต่เขาก็สลายไปเพียงเสี้ยววินาที
เสียงนั้นแตกต่างจากเสียงปืนระยะประชิด เสียง
ป็นดังสนั่นด้วยความเร็วสูง ตามมาด้วยเสียง
กระแทกที่เปียกชื้นน่าขนลุก วันัคถูกเหวี่ยงไป
ข้างหน้าเข้าหาวิลเลียม ดวงตาเบิกกว้างด้วย
ความตกใจ รุสสีแดงสดปรากฏขึ้นกลางอก

"ไม่!" วิลเลียมร้องพลางวางชายคนนั้นลงกับพื้น

ปากของวันนัคเปล่งเสียงออกมา แต่ไร้เสียงใดๆ ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยคำวิงวอนสุดท้ายอันสิ้นหวัง ประสานเข้ากับวิลเลียม ด้วยแรงสุดท้ายที่เหลือไหล มือที่เปื้อนเลือดของเขาคว้ามือของวิลเลียมไว้ได้ เขากดชิปข้อมูลลงบนฝ่ามืออย่างแน่นหนา เป็นคำสั่งสุดท้ายที่ไม่ได้เอ่ยออกมา

จากนั้น แสงสว่างในดวงตาของเขาก็ดับลง

ความโกรธเกรี้ยวที่ร้อนแรงและรุนแรงเข้าครอบงำวิลเลียม เขาเงยหน้าขึ้น สายตาเปลี่ยน เป็นสีแดง ทันเวลาพอดีที่คองกำลังออกคำสั่ง เหล่าทหารเริ่มถอยร่น คอยคุ้มกันทางออก ภารกิจของพวกเขาไม่ใช่การจับกุม แต่เป็นการปิดปากเงียบ และวันนัคก็เงียบเสียงลง

หลิน เว่ยยังอีกสองนัด กดพวกเขาไว้นานพอที่

เธอจะวิ่งไปข้างๆ วิลเลียม เธอเห็นชายที่ตาย
แล้ว เห็นความโกรธเกรี้ยวบนใบหน้าของวิล
เลียม

"วิลเลียม เขาไปแล้ว! เราต้องถอย! มือปืนนั้น
เล็งเราจนศุนย์!"

แต่วิลเลียมก็ลุกขึ้นแล้ว อาวุธของเขาเล็งไปที่
กองที่กำลังถอยกลับ

"เขาเป็นของฉัน!"

หลินเว่ยพุ่งเข้าใส่เขา ผลักเขาให้แนบชิดกับ
กำแพงอย่างแรง กระสุนความเร็วสูงอีกนัดหนึ่ง
พุ่งทะลุผ่านพื้นที่ที่เขาเพ่งยืนอยู่ ระเบิดใส่
กำแพงฝั่งตรงข้าม

"คิดสิ!"

เธอคำราม ใบหน้าของเธออยู่ห่างจากเขาเพียงไม่กี่นิ้ว ความสงบนิ่งของเธอในที่สุดก็แตกออก เผยให้เห็นความดุร้ายเบื้องล่าง

"แกตายซะเถอะ แล้ววันนั้นกับพี่ชายของแกก็ตายไปโดยเปล่าประโยชน์! ชิปนั้นเป็นกองทัพของพวกเขา! ชิปนั้นเป็นความจริง!"

คำพูดของเธอเปรียบเสมือนถ้ำน้ำแข็ง วิลเลียม อ้าปากค้าง ความโกรธแค้นจางหายไป ถูกแทนที่ด้วยความเกลียดชังที่เย็นชาและมุ่งมั่น เขา มองชิปที่กำแน่นอยู่ในกำปั้น ตอนนี้เขื่อนไปด้วยเลือดของวันนั้น มันไม่ใช่แค่ข้อมูลอีกต่อไป แต่มันคือพินัยกรรม มันคืออาวุธ

เขาพยักหน้าเพียงครั้งเดียวอย่างเฉยชา

"ไป" หลินเว่ยกล่าว ดวงตาของเธอสอดส่อง
หาทางหนีของพวกเขา "ป่าดงดิบ เราหลงทาง
ในป่าดงดิบ"

เมื่อปีนใหญ่ด้านนอกเคลื่อนตัวเข้าสู่จุดสูงสุด
อีกครั้ง บดบังการหลบหนีของพวกเขา วิลเลียม
เดรกและหลินเว่ยก็พุ่งเข้าไปสู่อ้อมกอดอันมืด
มืดที่รอคอยอยู่ท่ามกลางแมกไม้ ทั้งความเงียบ
สงัดของอารามไว้ตลอดกาล แบริบน้ำหนัก
ของภูตผีหม่นตมไว้ในฝ่ามือ